

Români în Andalucía

Publicație pentru românii din Andalucía și întreaga Spanie. Apare lunar. Anul IV, Nr. 29, Februarie 2024

"BRÂNCUȘI - Măiastra și eterna reîntoarcere"

**ZIUA NAȚIONALĂ
CONSTANTIN BRÂNCUȘI**

19 Februarie 2024

Cum iubim când iubim?

**Cu inima
și de-a întregul!**

Ramona-Sandrina Ilie, pag. 12-13

Când ești într-un loc, fii cu toată inima și bucură-te de fiecare clipă, întâmplare și pas. Descoperă locuri noi cu pasul inimii, nu

CONSTANTIN BRÂNCUȘI

A. CALDERÓN de JESÚS, pag. 7-8

Hemos de considerarlas como un artista hecho a sí mismo, nacido en el seno de una familia de campesinos, obligado a ponerse a trabajar desde la niñez, comenzó sus estudios contando con el apoyo que le ofreció un filántropo que, observado la aptitud de la

**Fiecare femeie are
într-un colț de lume,
un Dragobete al ei**

Medana Oprea, pag. 16

Azi, de sărbătoarea iubirii, îmi așez sufletul pentru o clipă în palma ta și îi dau răgaz să se odihnească, simțind că te pot asemăna cu Dragobete, care era considerat zeul dragostei și al buneii dispoziții. Când două suflete se ating în esența și în profunzimea lor, cred că

Tanța Tănăsescu

pag. 2

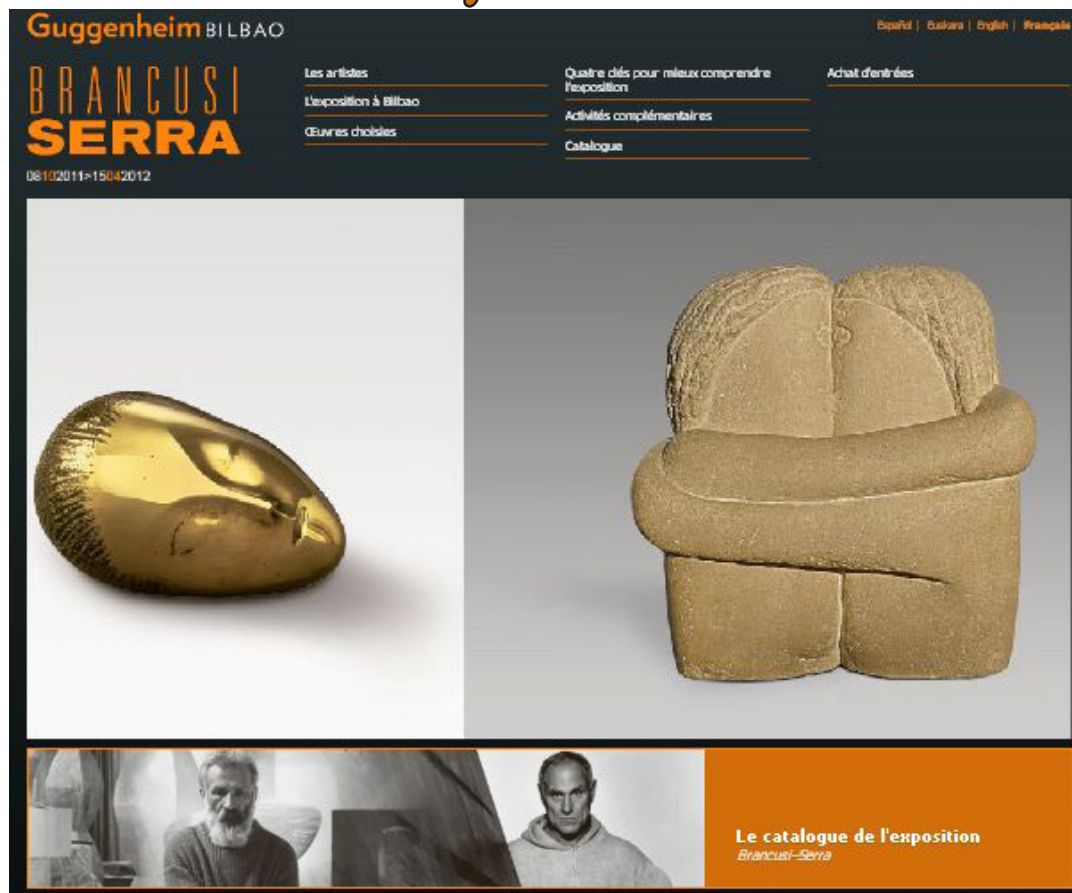
BRÂNCUȘI și SPANIA

În anul 1930, aflându-se în România, sculptorul **Constantin Brâncuși** se destăinuie cititorilor în cadrul unui interviu acordat presei de la București. Cu acest prilej, marele artist prezintă în fraze memorabile, succinte, cu străluciri de perle de înțelepciune, o caracterizare a popoarelor latine: spaniolii, românii, italienii și francezii: **„Am vizitat Spania, Italia. Ne asemănăm extraordinar. Dintre latini, numai francezii sunt puțin mai deosebiți și dacă ceilalți s-au dezvoltat mai curând decât noi și au o civilizație și artă mai veche – nu suntem vinovați. Toate se petrec astfel în natură. Într-un copac unele fructe se coc mai curând, altele mai târziu – toate au însă același gust delicios.”**

Artistul a vizitat așadar Spania, dar și Italia, încât putea să prezinte comparativ caracteristicile acestor popoare, și – mai ales – să înfățișeze specificitatea românilor. Scoțând în relief faptul că „ne asemănăm extraordinar” cu aceste popoare latine, Brâncuși explică faptul că românii sunt „un fruct care s-a copt mai târziu, în arborele latin”, fiindcă suntem așezați „aici, la hotarul

editorial

BRÂNCUȘI și SPANIA

În anul 1930, aflându-se în România, sculptorul **Constantin Brâncuși** se destăinuie cititorilor în cadrul unui interviu acordat presei de la București. Cu acest prilej, marele artist prezintă în fraze memorabile, succinte, cu străluciri de perle de înțelepciune, o caracterizare a popoarelor latine: spaniolii, românii, italienii și francezii: „**Am vizitat Spania, Italia. Ne asemănăm extraordinar. Dintre latini, numai francezii sunt puțin mai deosebiți și dacă ceilalți s-au dezvoltat mai curând decât noi și au o civilizație și artă mai veche – nu suntem vinovați. Toate se petrec astfel în natură. Într-un copac unele fructe se coc mai curând, altele mai târziu – toate au însă același gust delicios.**”

Artistul a vizitat așadar Spania, dar și Italia, încât putea să prezinte comparativ caracteristicile acestor popoare, și – mai ales – să înfățișeze specificitatea românilor. Scoțând în relief faptul că „**ne asemănăm extraordinar**” cu aceste popoare latine, Brâncuși explică faptul că românii sunt „**un fruct care s-a copt mai târziu, în arborele latin**”, fiindcă suntem așezați „ **aici, la hotarul celor două lumi (Occident și Orient)**”. Cu toate acestea, artistul rostește o previziune profetică: „**avem un destin mare**”.(cf. Apriliana

Medianu, „**Maestrul Brâncuși**”, „**Curentul**”, nr. 972, din 6 octombrie 1930, p. 3-4). Pornind de la acest detaliu biografic, vizita sa în Spania, precum și de la o spectaculoasă evoluție a percepției publicului vis-a-vis de personalitatea lui Brâncuși și Picasso, acești titani ai artei secolului XX, având cele mai mari cote de piață în cadrul licitațiilor de artă modernă, lucrările lor fiind achiziționate la prețuri amețitoare, din ce în ce mai ridicate în ultimii ani, ne propunem să vedem cum este cunoscută opera lui Brâncuși în Spania.

În toamna anului 2011, Muzeul „Guggenheim” din orașul basc Bilbao a găzduit o importantă expoziție retrospectivă Constantin Brâncuși, iubitorii de artă putând admira 30 de capodopere ale geniului născut la Hobița, prezentate împreună cu alte 30 de creații ale artistului american Richard Serra. Printre exponate s-au aflat și două creații din patrimoniul Muzeului de Artă din Craiova: „**Sărutul**” și „**Coapsa**”. Evenimentul expozițional organizat la Bilbao (8 octombrie 2011 - 15 aprilie 2012) a fost considerat, la vremea respectivă, cea mai mare manifestare de acest gen, comparabilă ca amploare și ca valoare cu retrospectiva recentă, dedicată creației artistului român în cadrul

evenimentului „**Timișoara – oraș european al culturii**”.

Publicul spaniol a putut admira creații celebre, precum „**Capete de copii**”, „**Muze adormite**”, dar mai ales cunoscutele „**Păsări în spațiu**”, inclusiv creații considerate discutabile (controversate) în momentul prezentării lor, ca de pildă „**Prințesa X**” sau „**Adam și Eva**”. Un etaj întreg a fost dedicat creației artistului român, dorindu-se a se prezenta nu doar frumusețea formelor create de genialul sculptor român, dar și diversitatea materialelor folosite: marmură, lemn, ciment, bronz sau ipsos.

Muzeul de artă contemporană „Guggenheim” din Bilbao (inaugurat în anul 1997) reprezintă unul dintre cele cinci muzee mondiale ale Fundației „**Solomon R. Guggenheim**”, fiind proiectat de arhitectul canadian Frank Gehry. Este considerat unul dintre cele mai îndrăznețe și mai spectaculoase clădiri concepute în stilul deconstructivist. Din momentul inaugurării, acest muzeu a devenit o atracție principală a localității. Plasat într-un oraș cu ieșire la ocean, evident acesta are aspectul unui vapor futurist, întreaga clădire neavând nici măcar o latură sau suprafață dreaptă. De asemenea, o mare parte a edificiului este acoperită cu plăci de titan, reflectând puternic lumina solară, dând senzația de colos metalic, strălucitor de departe.

Așadar, C. Brâncuși, alături de marii artiști ai secolului XX, este respectat și apreciat cum se cuvine în întreaga Spanie, tot astfel cum și în România, creatorii de geniu spanioli au parte de expoziții și manifestări omagiale.

Tanța Tănăsescu

Frați de grai, frați de trai

Români în Andalucia

Publicație pentru românii din Andalucia și întreaga Spanie. Apare lunar.

Editor: Asociación Socio-Cultural Romanati
Redacția: Centro Cultural La Tierra Tracia
Calle Geranio 28, El Ejido, Almería, 04700, Spania
Email: asociacionromanati@gmail.com
www.romaniinandalucia.com
facebook.com/romaniinandalucia
Tel/WhatsApp: +34 641 847 842

Director: Mircea G. Florescu
Redactor Șef: Cristian Ghica
Redactori: Andra Fornea, Corneliu O. Rodeanu, Titi Sultan, Laura Cătălina Dragomir, Sorin Bălășcău
Colaboratori: Camelia Potârniche, Șerban Cionoff, Ionuț Țene, Valeru Ciurea, Nicolae Coande, Cristian Segărceanu, Andreea Constantinescu, Tanța Tănăsescu, Gelu Sabău
Machetare grafică: Dorina Florescu

DEPARTAMENTUL PENTRU
ROMÂNII DE PRETUTINDENI

Acest proiect este realizat cu sprijinul
Departamentului pentru Românii de Pretutindeni

Conținutul acestei publicații nu reprezintă poziția oficială a Departamentului pentru Românii de Pretutindeni.

Publicație apărută cu susținerea
Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România

Viața și opera lui Brâncuși în alb și negru

Dan Toma Dulciu, Viena

Începând cu anul 2016, la data de 19 februarie se sărbătorește în România „Ziua Națională C. Brâncuși”. Și anul acesta vor avea loc la manifestări culturale, dedicate marelui nostru artist. Desigur, activitățile omagiale vor pune în lumină diverse aspecte din viața și opera acestui geniu, ca un gest de recunoștință pentru tot ceea ce a lăsat ca moștenire sacră poporului nostru. Din păcate, am observat în mass-media câteva opinii destul de controversate, dintre care aș vrea să amintesc doar două, ce mi se par discutabile. Nu mă refer aici la articolele apărute în unele tabloide, repetând o anecdotică cu succes la cititorii din zilele noastre, cu privire la câte amante a avut marele sculptor, sau cum era să fie demolată Coloana Infinitului de la Tg-Jiu.

Una dintre aceste idei eronate, repetate cu insistență, susține ideea că marele nostru artist a trebuit să plece în străinătate și să rămână acolo pentru că în țară nu i se recunoștea valoarea și originalitatea remarcabilă ca artist. A doua părere, susținută cu predilecție de către cei care nu au obișnuința de a studia cu obiectivitate sursele documentare care, slavă Domnului, le sunt la îndemână, din belșug, amestecă fenomenul cultural cu cel politic, afirmând că opera lui Brâncuși a fost ignorată de factorii de decizie, atât înainte de 1944, dar mai ales după, inclusiv în perioada 1957-1965. Vom încerca să aducem doar câteva argumente referitoare la lipsa de consistență a unor asemenea afirmații. În primul caz, le vom aminti celor care cred că artistul născut pe meleaguri gorjane, la Hobița, a fost întâmpinat cu brațele deschise în Austria, Franța sau Statele Unite, repet le vom aminti că în realitate, acesta nu s-a bucurat de sprijin instituțional, nici pe departe, că de fapt lupta lui Brâncuși cu obtuzitatea, conservatorismul și chiar ostilitatea unor foruri oficiale a durat o bună perioadă de timp. Nu vreau să insist asupra veritabilei cenzuri exercitate asupra unora dintre creațiile lui Brâncuși; mă refer

la *Principesa X*, o sculptură din bronz lustruit, realizată de acesta în 1916, care din cauza unei preținse forme provocatoare, considerate obscene, a fost interzisă, mai bine zis retrasă din Salonul Independenților, 1920, încât autorul ei a trebuit să o păstreze în posesia sa toată viața. Variante ale acesteia au trebuit să fie botezate cu totul alte denumiri pentru că opera aceasta figura într-un index de așa zise opere obscene. Pseudo - scandaloasa creație a lui Brâncuși se află expusă în prezent la Centrul Cultural „Georges Pompidou” – Paris, la Musée national d’art moderne. Altă variantă a acestei capodopere s-a vândut în anii trecuți pe sume exorbitante la o licitație internațională. De asemenea, nu insist nici asupra procesului de răsunet, care a durat doi ani, desfășurat pe Noul Continent, care a tulburat conștiința artiștilor și a criticilor de artă din lumea întreagă, prin care autoritățile vamale americane nu au recunoscut calitatea de operă de artă a creațiilor lui C. Brâncuși, considerând că sunt cu totul altceva decât sculpturi, urmând să plătească vama pentru ele. Dacă aceasta nu sunt exemple convingătoare privind lupta lui Brâncuși cu mentalitatea unora din mult lăudatul mediu favorabil de la Paris sau de aiurea, atunci vă rog să citiți un articol din presa românească a timpului, relatând un episod mai puțin cunoscut de către biografii lui Brâncuși, care prezintă încă o întâmplare asemănătoare, din categoria celor evocate mai sus. Titlul se numește: „*Lucrare a sculptorului Brâncuși fluierată la Paris*”

„Cunoscutul pianist francez, de Waleffe, a organizat în sala cea mare a Muzeului Galliero, vânzarea mai multor tablouri moderne. Produsul e destinat refacerii francului. Toate aceste tablouri sunt oferite de pictori streini, locuind în Franța și cam în felul acesta găseau mijlocul, de a-i aduce mulțumirile lor. Totalul vânzărilor a fost de 746.000 franci. Cel mai bun preț a atins o operă a lui Van Dingen, reprezentând portretul lui Anatole France, și anume 96.000 franci. Cum tabloul era în maniera pur realistă, majoritatea publicului, la vederea ei, a izbucnit în fluierături. Vacarmul a devenit îngrozitor când a fost pusă la licitație opera sculptorului Brâncuși „Capul noului născut” reprezentând un ou enorm. Poliția a trebuit să intervină, expulzând pe cei mai zgomotoși dintre manifestanți. (Cf. Lupta, nr. 1478, din 4. 11. 1926, p. 4). Cât privește opinia unora conform căreia Brâncuși a fost interzis în România, în ultimii ani ai vieții sale, cât și după aceasta, le reamintesc că formal nu a existat nici un fel de cenzură. Oare cât de interzis era acesta dacă numele său apare în mod laudativ în „Viața Românească”, nr. 3-5/1948, p. 252; faptul că o neica nimeni în drum, pe nume Maria Pop, îndrăznește să-l califice pe C. Brâncuși drept „sculptor decadent și cosmopolit” („Scânteia”, nr.2593, din 26.02.1953), este părerea ei și vreau să se verifice că, în toată perioada cruntă a anilor 1944-1964, nu există decât acest imund articol denigrator – unul singur – la adresa lui Brâncuși. Dar iată ce scria Acad. T. Vianu în Gazeta Literară, nr. 46 din 17.11.1955: „După

începuturi făgăduitoare în țară, sculptorul Brâncuși și-a continuat activitatea în Franța, câștigând o reputație mondială printr-o operă în care abstractismul vechilor noștri artiști sătești și, în genere, simțul decorativ al țăranilor români, din care el se trage, a intrat în compoziția formulei sale de artă.”(T. Vianu, "România și Franța", op. cit. p.6). Atât de oropsit era C. Brâncuși în România încât cu un an înaintea morții lui, mai precis în anul 1956, sculptorul C. Vlad deschide o expoziție la Galeriile de Artă ale Fondului Plastic din București unde prezintă, printre alte proiecte de monumente dedicate lui Luchian și I. Creangă, macheta unui monument dedicat lui C. Brâncuși, despre care citim în „Contemporanul” că „macheta monumentului lui Brâncuși iradiază gravitate, modestie”. (Cf. M. Cosma, „Carnet Plastic Talente viguroase”, în „Contemporanul”, nr.37 din 14.09.1956, p.2). Tot în „Contemporanul”, de data aceasta numărul 40 din 5.10.1956 sculptorul I. Jalea îi dedică un elogios articol („Brâncuși”, op. cit. p. 1 și 4) din care cităm: „ Numele lui Brâncuși este universal cunoscut în lumea artistică. Opera sa, îndelung comentată, îi fixează un loc de protagonist și înnoitor în mișcarea artistică.....”. Desigur, atât de rău s-a purtat regimul de la București cu opera lui Brâncuși, încât i-a organizat o amplă expoziție, spre sfârșitul anului 1956. Iată ce scria pe prima pagină ziarul „România Liberă” (nr. 3714, din 16.09.1956): „ La sfârșitul lunii septembrie, Muzeul de artă al R.P.R. va organiza o expoziție cu opere ale sculptorului Constantin Brâncuși, aflate în muzeele noastre și în colecții

particulare. In expoziție vor figura lucrări în marmoră, bronz, piatră, gips. Muzeul de artă al R.P.R., Muzeul de artă din Craiova, Muzeul Zambaccian vor trimite la expoziție mai multe lucrări aflate în patrimoniul lor Printre acestea se află Portretul pictorului Dărăscu, Cap de copil, Cap de femeie, (studiu), Portret de copil, Cap de băiat, Cap de fetiță și altele. (Agerpres). Expoziția marca cei 80 de ani de viață ai sculptorului. Culmea este că aceste știri despre mult cenzuratul și mult ponegритul C. Brâncuși, la cei 80 de ani ai săi, erau anunțate de ziarul „Scânteia”, în numărul său din 23 decembrie 1956. Nu știu cum interpretează unii istoria acelor ani, dar eu rămân uimit de cum de se puteau aduce elogii foarte clar exprimate lui C. Brâncuși sau „unei constelații de talente în care strălucește Goga, Bacovia, Lucian Blaga” (apud Petru Dumitriu, „Perspectivele culturii românești”, în „Gazeta Literară”, nr.52, din 27.12.1956, p.1). Iar moartea acestuia este deplânsă de toate revistele de cultură ale vremii. Pentru cei ce nu vor să afle adevărul, iată ce scria presa de la București: **”PARIS 21 — Corespondentul Agerpres transmite: Funeraliile sculptorului C. Brâncuși. La 19 martie au avut loc la Paris funeraliile marelui sculptor român Constantin Brâncuși. La ceremonia funebră care s-a desfășurat la Biserica Ortodoxă română din Paris în prezența unui mare număr de admiratori, printre care se găseau numeroși reprezentanți ai vieții artistice din Franța, a participat o delegație a Legației Republicii Populare Române de la Paris, în frunte cu Gheorghe Pascu, însărcinat cu afaceri ad-interim, care a depus o coroană de flori din**

partea Legației. A fost de asemenea depusă o coroană din partea Uniunii artiștilor plastici din Republica Populară Română. (cf. „România Liberă”, nr. 3873, din 22.03.1957. Într-un articol viitor vom dezvălui detalii despre denumirea inițială a monumentelor componente ale ansamblului de la Târgu-Jiu.

Sculptura lui Brâncuși, „Prințesa X”, vândută la licitație pentru 57 de milioane de dolari În luna mai 2017, un cumpărător necunoscut a oferit suma de 57,36 milioane de dolari, echivalentul a 52,39 milioane de euro, pentru “Muza adormită” a lui Constantin Brâncuși, turnată în bronz în 1913.

ART PRES

Artpres va fi site-ul tau preferat de noutati si articole cu o plaja larga de interes publicitar si documentar

www.artpres.ro

- MEDIA
- MUZICA
- MEDICINA
- TEHNOLOGIE
- COMUNICATE
- TEATRU SI FILM
- ANTREPRENORAT
- CAZURI UMANITARE
- NEWS
- SPORT
- LIFESTYLE
- EDUCATIE
- COREGRAFIE
- PSIHOLOGIE
- EVENIMENTE
- STIRI PRIN GAURA CHEII

"Constantin Brâncuși a fost, fără îndoială, un artist creștin-ortodox român nu doar botezat în Biserică, ci și un credincios trăitor în interiorul vieții Bisericii" scria Patriarhul Daniel într-un articol din 2015. Copilul de țăran sărac, al șaselea la familie, Constantin Brâncuși s-a născut în satul Hobița din Gorj în anul 1876. În satul sărac din Oltenia profundă, viața unui copil de țăran era o trăire vie în atemporal. Nu întâmplător, Lucian Blaga a scris că **"veșnicia s-a născut la sat"**. În acest spațiu, în care schimbările erau foarte rare și grave, sentimentul veșniciei era foarte ascuțit. Această apartenență la veșnicie lumii și-a pus amprenta pe copilul Brâncuși, care era foarte talentat la meșterirea uneltelor din lemn și piatră de pe lângă casă. Copil de altar la Biserică, Brâncuși percepea religioasă preajma. Când a văzut cu ochii sufletului cum este orânduită lumea a plecat să-și caute rostul și să-și împlinească rostul, dar și să înmulțească **"talantul"** sădit de Dumnezeu în inima și mâinile sale de sculptor. Deși foarte sărac material, Brâncuși era foarte bogat spiritual, având, multă credință și un talent deosebit în cântarea bisericească.

Brâncuși a fost copilul crescut în tinda bisericii, la strană și în altarul bisericii de lemn oltene. Între anii 1894-1898, tânărul artist urmează cursurile Școlii de Arte și Meserii, din Craiova, având bursa. Constantin Brâncuși a fost și slujitor al Bisericii, în calitate de cântăreț și paraclisier bisericesc. Cât timp a studiat la Școala de Arte și Meserii din Craiova, el a fost cântăreț la Biserica **"Madona Dudu"**. Iar pe când studia la Școala de Arte Frumoase din București, el a fost cântăreț la Biserica Mavrogheni. În anul 1905, Constantin Brâncuși este admis în Școala Națională Superioară de Arte Frumoase, din Paris. În capitala **"luminilor"**, Brâncuși va continua să slujească în Biserică, angajându-se ca paraclisier și cântăreț, în Biserica Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil. Brâncuși a trăit ca un simplu țăran

Brâncuși și Biserica ortodoxă

român sau, mai degrabă, ca un fel de ascet, în pofida faptului că dispunea de sume de bani considerabile. Când și-a presimțit moartea, în primavara anului 1957, Constantin Brâncuși îl chema la el pe arhiepiscopul Teofil Ionescu, slujitor la biserica ortodoxă din Paris. După ce se spovedește și se împărtășește, sculptorul gorjean îi mărturisește următorul lucru: **"Mor cu inima întristată pentru că nu mă pot întoarce în țara mea"**.

Preafericitul Parinte Patriarh Daniel va spune într-un cunoscut articol publicat în presa bisericească acum câțiva ani: **"Pomenirea lui Constantin Brâncuși de către Biserică se face, în primul rând, pentru ca el a fost un fiu credincios al Bisericii și a rămas până la moarte atașat de Biserică, încât s-a declarat totdeauna ca a fost un creștin ortodox, iar în al doilea rând pomenirea lui se face și pentru ca el este un artist misionar, dar nu unul care pleacă în altă parte doar ca să meargă să propovăduiască Evanghelia, ci este misionar prin ceea ce realizează el, prin ceea ce crează, oriunde ar fi. A realizat opere de artă în care se mărturisește direct și indirect lumina harului lui Dumnezeu care susține creația și care devine dinamică și taina vieții umane."**

Credința și viața spirituală a lui Constantin Brâncuși nu au fost susținute de o teologie intelectuală sistematică, academică, ci de o teologie interiorizată, cultică sau liturgică, de expresie iconografică și iconică, care suscită în credincios nu atât o reflecție intelectuală asupra existenței, ci mai ales o vedere spiritualizată și creștină asupra trăirii vieții. Această înțelepciune creștină inspirată de cultul liturgic ortodox este prezentă, ca motivație existențială și inspirație artistică, în opera sculptorului Constantin Brâncuși, cântăreț de strană, corist de biserică și paraclisier de altar. Arta lui Brâncuși, cât și în reflecția sa filosofică din aforisme, luminile credinței creștine ortodoxe nu sunt exprimate sistematic, ci ca rod al reflecției intime asupra divinității și creației în general.

Credinciosul Brâncuși nu se exprimă în studii elaborate, ci în maxime și aforisme, după modelul proverbelor populare, sau al expresiilor monahale. **"Aforismele lui Brâncuși"** editate de scriitorul clujean Constantin Zărnescu sunt revelatoare pentru spiritul creștin al marelui sculptor. Brâncuși a înțeles esența vieții ca și taină dumnezeiască și anume: **"Arta este altceva decât «redarea» vieții, este transfigurarea ei"**. De exemplu, prin **"Rugăciunea"** Constantin

Centro Cultural La Tierra Tracia
Frați de grai, frați de trai
Români în Andalucia
Publicație pentru românii din Andalucia și întreaga Spanie. Apare lunar.
SERI ȘI EVENIMENTE CULTURALE
ZIUA NAȚIONALĂ CONSTANTIN BRÂNCUȘI
19 Februarie 2024
"BRÂNCUȘI - Măiastra și eterna reîntoarcere"
19 Februarie 2024, ora 20.00
Centro Cultural La Tierra Tracia
Calle Geranio /28, El Ejido, Almería
DEPARTAMENTUL PENTRU ROMÂNII DE PREȚUTINDENI
CENTRO CULTURAL LA TIERRA TRACIA
BIBLIOTECA El Libro Romano
Frați de grai, frați de trai

Brâncuși a sculptat, de fapt **"femeia-rugăciune, stilizată de sute de ani, mai întâi în pictura de obârșie bizantină, pe icoane"**. Mai mult, Ansamblul comemorativ de la Târgu-Jiu este în realitate un Memorial dedicat morții eroilor din primul Război Mondial, care se finalizează ca o coloană infinită pe orizontală într-o biserică ortodoxă. Este un monument cu caracter profund creștin. Constantin Brâncuși spunea mereu la Paris prietenilor: **"Îl voi aștepta pe Bunul Dumnezeu în atelierul meu"**. Într-o profundă cugetare de-a sa, Brâncuși spunea: **"Artistul nu e decât o smerită unealtă în mâinile lui Dumnezeu - Creatorul"**. Atelierul său de lângă Paris (Impasse Ronsin, 11) era considerat de Constantin Brâncuși un fel de metoc al Mănăstirii Tismana: **"Am deschis o biată filială a (mănăstirii) Tismanei, aici, în Impasse Ronsin, 11"**. Obișnuia să spună celor din jur: **"Acum sunt foarte aproape de Bunul Dumnezeu. Trebuie doar să-mi întind brațul ca să-L ating"**.

Constantin Brâncuși a fost un om al bisericii ortodoxe, un creștin practicant cu toate slăbiciunile sale omenești, care a sculptat nu numai ideea de zbor, ci și perspectiva haricului prin operele sale esențializate, care leagă omul de cer și sufletul de Dumnezeu. Într-un fel unele sculpturi ale lui Brâncuși sunt obiecte de artă bisericești, ce împodobesc **"nava"** lumii, care este marea biserică a lui Dumnezeu.

CE ESTE SĂPTĂMÂNA DE RUGĂCIUNE PENTRU UNITATEA CREȘTINILOR?

Pr. Dr. David Băltărețu, Secretar Eparhial

În mediul teologic internațional, este cunoscut faptul că anual, în perioada 18-25 ianuarie are loc așa numita Săptămână de Rugăciune pentru Unitatea Creștinilor, în care timp de mai multe zile, reprezentanți ai diverselor confesiuni creștine dintr-un oraș sau dintr-o regiune specifică se întâlnesc pentru a dialoga și a medita asupra unității.

Originea acestei practici își are rădăcinile în prima jumătate a veacului al XIX-lea, în Anglia, când preotul anglican Frederick George Lee a înființat împreună cu câțiva clerici catolici *Asociația pentru Promovarea Unității Creștinismului* cu scopul de a se ruga pentru unirea creștinilor anglicani, catolici și ortodocși.

În anul 1908, Biserica Romano-Catolică, a luat hotărârea stabilirii unei perioade speciale în care această rugăciune pentru unitate să aibă loc și astfel s-a hotărât perioada pe care o cunoaștem noi astăzi, 18-25 ianuarie, întrucât în data de 18 este sărbătoarea scaunului Sfântului Petru la Roma iar în data de 25 este comemorarea convertirii Sfântului Apostol

Pavel. Bisericile ne-catolice nu au acceptat această propunere până în anul 1935, când datorită abilității diplomatice a preotului catolic Paul Couturier (1881-1953), i-a convins pe teologii protestanți că această săptămână de rugăciune nu este pentru convertirea la catolicism a celorlalte confesiuni ci pentru unitatea dorită de Hristos, în felul și în momentul în care le va dori El.

Astfel, în 1959 papa Ioan al XXIII-lea a introdus în Italia această practică întâlnită până atunci doar în Anglia și în Franța, iar documentul Conciliului Vatican II *Unitatis Redintegratio* a extins rugăciunea pentru unitate la întreaga Biserică Romano-Catolică.

Începând cu anul 1966, cele două mari instituții ale Mișcării Ecumenice, Consiliul Mondial al Bisericilor (CMB) și Consiliul Pontifical pentru Promovarea Unității Creștinilor (CPPUC), au hotărât ca anual să pregătească împreună materialul și programul acestei săptămâni de rugăciune. În acest mod, anual este desemnată câte o țară, a cărei asociație ecumenică va desemna o temă și un text biblic care va fi distribuit de către CMB și CPPUC.

Biserica Ortodoxă s-a alăturat acestei practici de rugăciune pentru unitatea creștinilor în anul 1998, în urma celei de-a 8-a Adunare Generală a CMB (3-14 decembrie 1998, Harare, Zimbabwe).

Modalitatea în care clericul ortodox participă la rugăciunea pentru unitatea creștinilor este una de asistare, în cazul în care aceasta este organizată de către un alt cult. Preotul ortodox doar asistă la rugăciunea respectivă purtând uniforma clericală (reverenda) și purtând distincțiile primite (cruce pectorală sau brâu).

În cazul în care Biserica Ortodoxă este gazda acestei rugăciuni, atunci se va săvârși slujba Acatistului Mântuitorului nostru Iisus Hristos sau eventual Vecernia doar de către clericul ortodox. Reprezentanții celorlalte confesiuni vor asista la slujba ortodoxă, iar la final unul dintre ei va ține un scurt cuvânt de reflexie asupra temei propuse pentru anul respectiv.

Este recomandabil ca preoții ortodocși să

predice atunci când sunt invitați la rugăciunea pentru unitate găzduită de către Biserica Romano-Catolică iar clericul catolic să predice atunci când sunt invitați la rugăciunea pentru unitate găzduită de către Biserica Ortodoxă.

În concluzie, putem afirma că Săptămâna de Rugăciune pentru Unitatea Creștinilor este o ocazie frumoasă în care creștinii se întâlnesc pentru a se cunoaște mai bine și pentru a dialoga. Astăzi, mai mult ca niciodată, între creștini trebuie să fie pace și armonie pentru a depăși și a face față amenințărilor ateiste și secularizate care îi atacă tot mai mult.

Prin Săptămâna de Rugăciune pentru Unitatea Creștinilor nu se încalcă niciun canon care interzice rugăciunea împreună cu ereticii. Cel mai cunoscut canon în acest sens este Canonul 10 Apostolic care ne spune: ***Dacă cineva s-ar ruga, chiar și în casă, împreună cu cel afurisit, acela să se afurisească.*** Acest canon, ca și cele asemănătoare lui (Canoanele 11, 12, 32, 45 Apostolice, Canonul 5 de la Sinodul I Ecumenic, Canonul 2 de la Antiohia și Canonul 9 de la Cartagina), nu trebuie interpretate în litera lor ci în duhul lor. Ele fac referire la împărtășirea cu cei afurisiți, adică cu ereticii, care într-adevăr este pe deplin interzisă, pentru că în vechime, mai cu seamă în primele trei secole ale Bisericii, de fiecare dată când se făcea referire la rugăciune era vorba despre rugăciunea euharistică, despre împărtășirea cu Sfintele Taine.

De aceea, preotul ortodox nu poartă niciun veșmânt liturgic la rugăciunea pentru unitate găzduită de altă confesiune ci doar asistă, iar atunci când această rugăciune este oficiată într-o biserică ortodoxă eterodocșii de asemenea, doar asistă.

Așadar, se cuvine a depăși aceste îngrijorări și tulburări care afectează liniștea și pacea Bisericii. Ura față de semenii noștri și disprețul față de ceilalți nu sunt sentimente pe care un creștin veritabil trebuie să le primească în inima și în cugetul său. Decât să urâm pe cel care nu crede precum noi, mai bine să ne rugăm pentru ca și acesta să poată cunoaște credința noastră și să îmbrățișeze Biserica cea Una a lui Hristos.

PLATFORMĂ CULTURALĂ
A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

www.culturo.ro

CONSTANTIN BRANCUSI

A. CALDERÓN de JES S: Analista y Cr tico de ART

Este art culo viene precedido de mi visita reciente a Timisoara con motivo de haber sido esta Ciudad Capital Cultural Europea 2023, donde dentro de su programaci n la presencia de la vida y Obra, del que es considerado uno de los mejores Escultores del Arte Moderno. Constantin Brancusi ha sido para esta Ciudad la estrella de todas las programaciones que se han llevado a cabo, dando así muestra de la importancia que empieza a tener este Artista para este País.

Después de mucho tiempo intentando hacer ver lo importante que es este Artista para las Artes y la Cultura de un País como Rumanía, donde en ocasiones han estado dándole la espalda en no reconocerle como se merece, por ser uno del más grande que ha dado este País en el contexto del Arte Internacional.

Timisoara ha pretendido hacer un homenaje tal y como se merece este gran Artista Rumano, la intención ha sido buena ya que a este evento se ha dispuesto, de algunas de sus mejores Obras traídas de distintos Museos y Colecciones privadas de todo el Mundo, hasta ahí todo perfecto incluso admitiendo que el Museo donde se expusieron sus obras, era el sitio idóneo, no así el desarrollo de la dinámica de visita ni tan poco el espacio de penumbra en la que estaba sometido, que en muchos de los casos eclipsaba las belleza creativa de su Obras, donde el espectador se sentía agobiado, no permitiendo el mínimo disfrute del contenido de la misma.

No se puede permitir que la obra de este Artista se convierta en algo elitista ya que esta no fue nunca su intención, y a las pruebas me remito, sus obras de gran volumen fue proyectada para el uso y disfrute de todos.

Nació 19 de Febrero 1876, en Pestisani, Targu Jiu, Condado de Gorj, y murió en el 16 de Marzo 1957 en Paris.

Hemos de considerarlas como un artista hecho a sí mismo, nacido en el seno de una familia de campesinos, obligado a ponerse a trabajar desde la niñez, comenzó sus estudios contando con el apoyo que le ofreció un filántropo que, observado la aptitud de la criatura y la actitud mostrada en desarrollar cualquier empeño, haciendo hincapié en los trabajos manuales, decidió ayudarle económicamente, primero costeando su ingreso en la Escuela de Artes y Oficios de Craiova, y después con su incorporación a la Escuela de Bellas Artes de Bucarest, en la que estuvo desde 1898 a 1901.

Si alguien tiene la potestad de haber sido el más conocido internacionalmente de los artistas rumanos, sin duda alguna esa abstracción y mérito recaería sobre este artista, diseñado con la propia imagen de cualquier genio que se pudiera tildar de tal durante el siglo XX en Europa, considerado como el padre de la de la Escultura Moderna que, basándose en los criterios constructivos en los que convergen la arquitectura oriental y la prehistoria africana junto con la influencia de la latinoamericano y en lo esencial sus raíces Rumana, construye un aglomerado de composiciones que le llevarían inequívocamente a convertirse en el creador de una nueva forma de entender y hacer el Arte, con mayúscula.

La historia nos ha traído a través de estas forma de interpretar el Arte a grandes genios , entre los que se encuentra Miguel  ngel, creador de obras emblemáticas como *"La Piedad"*, de un marcado estilo Renacentista, o Auguste Rod n con otro estilo y época diferente dio como obra más destacada entre otras al *"Pensador"*, junto con él y muy cercano a su época, entr  a formar parte destacado como uno de los grandes genios, el que fuera su alun  por un corto tiempo el Escultor Rumano **"CONSTANTIN BRANCUSI"** considerado por muchos como el padre de la escultura Moderna. Por su capacidad de hacer ve a todos que la Escultura, no solo dejo de formar parte de un pensamiento único, si no como basados mayormente en el contexto de forma de vida de otras civilizaciones, supo mejor que nadie introducir elementos creativos que para aquellos tiempos serían impensable.

La aparición de ciertos conceptos interpretativos en sus obras son hoy en día considerados como una predición futurista, que no solo abarca la actividades artística de la

Escultura sino que va más allá donde también afecta a la Pintura, Fotografía, al Diseño y la Arquitectura, todo aquello que est  artistas posicionó como referente artístico, nos da hoy la ventaja de poder disfrutarlo, en una u otra de estas formas, en especialmente en todos aquellos espacios donde el Volumen, el Movimiento y la Luz está inspirado en el encuentro entre las base espirituales de la tierra y el cósmico.

Tales como sus obras más emblemáticas la de la Columna del Infinito, La Puerta del Beso o la Mesa del Silencio, todas ellas situadas en un espacio lírico dentro de la Ciudad de Targu Jiu perteneciente a la provincia Rumana de Gorj, de all  partió su procedencia de naciencia.

Ya a los 8 años demostró sus deseos de querer hacer cosa, que le relacionaba con el dibujo y las manualidades pero no fue hasta su periodo educativo ya en la escuela de la ciudad de Craiova donde fue determinante para orientarla en las actividades Artísticas, confirmación de esto se produjo definitivamente en su paso por Bucarest donde pudo estudiar académicamente más en serio y donde supo entender que si quería llegar en serio en esto del Arte tenía que hacer como lo estaban haciendo algunos de los demás Artistas Rumano, llegar hasta Paris (Francia), punto esencial de referencia en aquellos momentos para de los Artistas Europeos.

Muy a lo contrario a lo que se pensaba Constantin Brancusi se situó y una vez salido de su País camino a Francia en la ciudad de Viena donde trabaj  como carpintero de mueble, fue allí donde pudo visitar a Museos, con ello hizo un acercamiento a la Escultura Africana.

De esta ciudad pasando por Múnich a través de Baviera y Suiza llego hasta Langres Francia, eso si tras pasar muchas calamidades, en estos trayectos que lo hizo mayormente a pie.

Una vez situado en la ciudad de Paris empezó su aprendizaje y perfeccionamientos en la prestigiosa Eco de Beaux Arts, all  estaba el Profesor Antonin Marcie en ese periodo de tiempo fue que le llevo no solo ha conexas con el escultor Auguste Rod n, donde se negó a trabajar como practicante en su taller, de ahí surgió la famosa frase **“A la sombra de los grandes árboles no crece nada”** si no con otros muchos que ya estaban considerados como grandes maestros entre los que se encontraba Her a Pierre. Frenand Leger, Pablo Picasso, Erza

Pound o Merce Duchamp. Sin olvidar que el también cosech  el respeto y amistad de sus paisanos intelectuales Rumano, que por aquel entonces tenían mucha presencia en los movimientos culturales de Paris.

Encontrándose artistas de todos los gremios el m sico Gorge Enescu, Nicolae Darescu, Theodor Pallady, Víctor Brauner, Emin Cioran, Paul Cela, Traian Vuia y Tristán Tzara para los cuales Cosntantin Brancusi representaba una especie de personaje que les recordaba siempre las costumbres de Rumania.

Dentro de ese círculo de amistades aludidas es imprescindible ampliar a otras con las que no siendo de su ámbito rumano supo coligase y tener una muy buenas relaciones refiriéndonos a mismísimo Amadeo Modigliani y al fotógrafo y promotor de Art Paul Guillaume, dos de los personajes con los que mantenía una estrecha colaboración .

Constantin Brancusi expuso por primera vez en 1906 en el salón de la sociedad Nacional de Beaux-Arts de Paris.

Llegando el momento que Constantin Brancusi se ha convertido sin duda alguna como el máximo símbolo de la creatividad Rumana, dando muestra de ello abriendo puertas aquellos jóvenes Artistas que viniendo de Rumania, para aprender un oficio Artístico s  hacer cavan a sus taller con el propósito de recibir sus enseñanza, a pensar de que el no tenía ayudantes, todos ellos encontraron una experiencia que dejaron huellas en sus creaciones ya que vivieron momentos muy emotivos a lado de Constantin Brancusi, cayendo rápidamente bajo su influencia.

Constantin Brancusi era de esos Artista que teniendo el concepto de ser modesto en sus principio encontrando en su vida social bastante reservada en cuanto su vida privada, por lo contrario siempre estaba abierto a sus colegas y amigo, para ellos su taller era el centro donde se situaban encuentros especialmente con sus paisanos.

En su aspecto físico era reconocido por esa apariencia campesina, sobre todo cuando estaba en su taller por la vestimenta clásica rumana que a veces se ponía, este es un retrato de su descripción personal que hecho por algunos de los que le conocía, también opinaban de que este no era muy hablador y elegía muy bien a sus amistades, sin embargo su talante de una recepción tranquila, cordial y confiable, para cualquier persona que se le acercaba, comprobado su carácter bonachón campesino que se mezclaba con una sabiduría que dejaba su impronta de esa savia y seguridad

que dio muestra de una mezcla que le hacía muy atractivo también para sus relaciones sociales, siendo coherente y respetuoso con todas sus amistades de esas forma conserv  para siempre todos sus amigos.

Aunque en principio se ve influenciado por el impresionismo, no sería este el único estilo que definiría la forma que le llevaría a la creación de su propio sello Artístico, iniciándose con el que sería el grupo de Escultura a que se le conoce como Dird Space, entre sus pretensiones en el Arte, también estaba el de las fotografía que le llevo junto a la Escultura evolucionar hacia un criterio Artístico muy personal haciendo que el estilo de Arte abstracto la apartase del realismo del XIX.

El mejor que nadie, trabajo para que los resultados de sus proyectos experimentales concluyeran con muestra de que la escultura del futuro tuviera nuevas perspectivas, donde el volumen y el espacio del geometrismo seria visto como algo muy cercano y valido rompiendo para ello con muchos prejuicios y morder que existían en torno a la pintura como a la Escultura basadas en las tendencias y formas clásicas, incorporando un nuevo escenario en el concepto arquitectónico el que tenía como simbólica representar los nuevos tiempos, reflejados todos ellos a través de sus Obras, y de manera especial en las más emblemáticas como son la Columna del Infinito, la Puerta del Beso o la Mesa del Silencio.

Formando todas ellas un conjunto emblemático refrendado por el espacio en que los acoge, en este caso los parques y jardines de la ciudad de Targu Jiu, situada en la Región Gorj, del centro sur de Rumania, representado ese grandioso conjunto de obras para esta ciudad un gran acontecimiento, compartiendo el privilegio con otras ciudades, en las que la obra de este artista tiene una ubicación ideal, y tal es el caso de Craiova, Bucarest así como en Chicago, Nueva York o Filadelfia, con la inclusión de otras ubicaciones en Australia, llevándose la impronta y simbolismo la villa parisina, pues, en efecto, es en Paris el sitio en el cual, sin lugar a dudas, se encuentra el mayor legado de las obras de este grandioso artista rumano.

Partiendo del mismo Estado francés su desmesura e interés para que sus obras se mantuvieran en la nación francesa, habiéndose concedido previamente la nacionalidad francesa

Es verdad que, en estos últimos tiempos, es el pueblo rumano el que está demostrando un gran interés por recuperar lo máximo posible del legado y la representación de lo que significa de valor cultural y sentimental para Rumanía, existiendo demandas formales exigiendo para que sea el propio Estado el que se implique en aras recuperar lo antes que sea posible lo que por derecho propio les pertenece y así poder subsanar el agravio histórico que se hizo en su momento con el gran legado histórico de Constantin Brancusi, el mejor símbolo del arte rumano, reflejado en su ingente y cualificada obra.

continuare din numărul 28

— Voi, meșterii Oltului, ați fost întotdeauna o echipă excepțională.

— Da, am fost cea mai puternică echipă din România, cea mai complexă. Eu, din 2003 am fost angajat la Școala Populară de Arte și Meserii Slatina unde am găsit o echipă de oameni, de meșteri populari, alcătuită din nea Costică Nițu, nea Gheorghe Tănase, nea Mitrel Liceanu, Olgața Filip, Ștefan Trușcă. De-a lungul timpului m-au considerat copilul lor. Am fost încurajat, ajutat, respectat și eu, la rândul meu, i-am întreținut ca pe niște părinți sau chiar ca pe niște bunici. Am avut o înțelegere de nedescris din partea acestor meșteri. La un moment dat, am fost chiar invidiați pentru că ne înțelegeam și comunicam atât de bine.

— Trebuie să specificăm că cei nominalizați de tine sunt doar meșterii care funcționau în cadrul Școlii Populare de Artă dar pe lângă ei mai aveam și alți meșteri precum Petre Ciobanu, Daniela Vlad, fratele ei, Ionuț Vlad, tanti Stela, rudăreasa de excepție, cea care făcea linguri de lemn și fuse...

— Pe acești oameni i-am cunoscut de-a lungul timpului numai că și aici a fost o foarte mare surpriză pentru mine personal, poate și pentru alții. Chiar dacă ne întâlneam cu aceștia oarecum rar, la evenimente, comunicarea era ca și cu cei care făceau parte din instituție.

— Hai să facem pasul peste graniță.

— Primul pas peste graniță a fost cu o expoziție la Paris, în sediul UNESCO.

— Au fost multe situații în care s-a expus arta populară românească și au venit mulți oameni de o calitate sau de o importanță mai specială cum a fost și la UNESCO, când au venit toți ambasadorii lumii, tot ce ține de administrațiile externe și noi am fost acolo pentru a promova călușul și meșteșugurile noastre. Am fost cu călușarii de la Cezieni și de la Optași.

— Îmi aduc acum aminte de un moment unic în viața mea, referitor la una dintre cele mai importante piese ale culturii Vădastra sau cea mai

O punte peste milenii

Ionel Cococi și ceramica lui de Vădastra

Valeru Ciurea

Ionel Cococi a intrat deja în conștiința oamenilor iubitori de cultură din lumea largă precum și a specialiștilor din zona culturii tradiționale din România. În ultima vreme face pași chiar în direcția artelor frumoase, lucrările de artă plastică din ceramică realizate de el creionând o altă fațetă a cărții sale de vizită.

Ionel Cococi a străbătut Europa de la un capăt la altul, orașele importante din spațiul european găzduind expoziții de cultură tradițională românească în care el a fost prezent, expunându-și lucrările atât pentru publicul avizat cât și pentru cel care doar admiră măiestria unui meșteșug sau a unei arte deloc ușoare, deloc la îndemâna oricui.

Ionel Cococi a fost născut la Vădastra cu un rost, acela de a lega o punte între un trecut care ni se prezintă doar prin relicvele ceramice extrase din pământ, vechi de milenii și începutul celui de-al treilea mileniu după Christos. Ceramica aparținând culturii Vădastra a reînviat la Vădastra prin mâinile și mintea lui Ionel Cococi care spune, mai în glumă, mai în serios, că este primul olar al Vădastrei după șapte mii de ani. Că a fost născut la Vădastra și nu în alt loc, este unul dintre multele exemple prin care eu susțin că un anume meșteșug este înscris cumva în gena celor care trăiesc în spațiul în care se practica acel meșteșug. Cam la fel se întâmplă și în cazul unor obiceiuri specifice doar unui loc din această lume, pe care un individ sau mai mulți, uneori întreaga comunitate, le păstrează.

importantă, Zeița Fertilității, care azi chiar este emblema satului meu. Au fost două persoane care au dorit să o achiziționeze. Una era soția ambasadorului României la UNESCO, iar a doua persoană era reprezentantul Canadei. Niciunul nu voia să renunțe. Piesa respectivă fusese deja cumpărată de către soția ambasadorului României.

— A fost, într-un fel, prima ta lucrare licitată.

— Din punctul meu de vedere piesa era a celui care dăduse banii, a doamnei. Cel din Canada voia neapărat piesa respectivă. Cum credeți că a convins-o pe doamna ambasador să renunțe la acea piesă care deja era plătită? Spunându-i că vrea neapărat să ia această zeiță (eu prezentându-o la stand de foarte multe ori, o mai lovesc și ea scoate niște sunete incredibile, sună a lut și apoi a tablă, a ceva metalic) și atunci dânsul i-a zis doamnei Preda: „Vreau să iau această zeiță, să

o duc în Canada, să bat în ea, să se audă până în România.”

— Foarte frumos! Ce a urmat după UNESCO?

— A urmat Bruxelles, apoi am avut expoziție prin Ministerul de Externe și alte ministere sau instituții la Milano, la Torino, la Strasburg, în Germania, în Bulgaria. Mergeam, de obicei, cu tot grupul de meșteri populari.

— Sunt foarte multe momente care ar merita puse pe hârtie. Azi a venit momentul să facem primul pas. Ar fi fost frumos să fim aici cu toți meșterii dar, din păcate asta nu se mai poate, unii dintre ei au plecat dintre noi. Fiecare avea câte ceva de povestit. Dar să revenim în țară. Pentru că faci parte dintr-o familie destul de restrânsă a meșteșugarilor adevărați din România - nu al artizanilor care umplu târgurile -, ce te deranjează cel mai mult și ce te doare atunci când fie autorități, fie instituții de cultură sau administrație, vă tratează cu lipsă de respect

sau cum te simți în astfel de momente când , deși ai fost invitat, nu ești apreciat, când simți că prezența ta acolo, la acel eveniment, este doar ca să bifeze ei o acțiune?

— Eu deja m-am obișnuit, am devenit imun la acel comportament fără nici o explicație până la urma urmei. Când el știe bine că prezența ta acolo îl ajută cu ceva, cel puțin de față ar trebui să fie altfel comportamentul. Dar ei nu se pot schimba. Ce să-i ceri unuia care nu înțelege de ce e acolo, care nu înțelege evenimentul?

— E indicat să te imunizezi în felul ăsta? Nu crezi că ar fi bine să te răzvrățești cumva, să iei atitudine?

— Păi vă dau un exemplu: de-a lungul timpului, după cum foarte bine știți, am trecut prin momente când la clasele de ceramică, de meșteșuguri - și aici intră cojocăritul, țesutul, sculptura -, ni s-au pus taxe școlare. Eu personal am explicat, am argumentat, că nu se pupă una cu alta, nu se poate compara clasa de meșteșuguri cu cea de canto, de instrumente sau dans popular. Nu că nu sunt importante, sunt foarte importante și acelea dar au mult mai multă atractivitate. Ca să îi atragem la clasele de meșteșuguri este foarte greu, iar să-i mai și taxăm, este de-a dreptul absurd. Dau exemplu Vădastra, unde majoritatea părinților lor sunt asistați social. De unde să dea copiii aceia bani? Și atunci nu vin la astfel de cursuri. Și ce am obținut?

— Crezi că ar fi mai bine dacă meșteșugurile ar fi trecute cumva într-o listă de cursuri after school sau în cadrul programei școlare, lângă unitățile de învățământ?

— Eu am prins acele ore de lucru manual care se făceau în școli, unde împloteam, traforam, lucram cu războiul de țesut - acela mic, pe cablu -, și multe alte activități. Fetele cuseau. Mai în glumă, mai în serios, eu am discutat cu cadre didactice, toți au zis că nu se poate. Nu avem specialiști. Poftim? Păi pe timpul meu, al dumneavoastră, unde era specialistul? Specialistul era învățătorul. Avea el cursuri speciale de traforat, de încondeiat ouă? Ați pomenit dumneavoastră puțin mai înainte, de nea Petrișor Ciobanu, el a făcut cursuri? Nu, a învățat de la un meșter popular.

— De la Tudor Diaconeasa.

— Da, și apoi l-a adus pe acesta acolo să îi învețe pe copii. Nea Tudor Diaconeasa a făcut cursuri?

— Nu, el a învățat în familie, de la tatăl și de la bunicul său. Și a reușit să dea mai departe. Așa cum a făcut și încă face Daniela Vlad.

— Nu-ți trebuie pregătire. Mă iau pe mine ca exemplu. Îți trebuie voință. Astăzi însă, nimeni nu vrea să-și asume ceva. Și nu îndrăznesc să-și supere șefii, să meargă la ei cu astfel de idei. Sunt materii de studiu care, din anul 2022, 2023 sunt la opționale. De ce să bagi la opționale fizică și nu poți să bagi un lucru manual? Dacă mergem în oricare școală și în oricare clasă și punem un ciocan, sau un patent în mâna unui băiețel, ori un ac în mâna unei fetițe, nu vor ști ce să facă cu ele.

— Problematika asta ne întoarce cumva la începutul discuției noastre. Am și eu teoria mea

legată de meșteșugurile și de locurile în care acestea există și se practică. Ele sunt, cumva, înscrise în ADN-ul oamenilor din acea zonă sau localitate. Tu însuși ești un exemplu în acest sens. Dar asta este o altă discuție.

— La Vădastra sau oriunde altundeva, poți să îi ajuți pe copii ca, pe lângă materiile obligatorii la școală să învețe să coasă un nasture, un tiv, să împletească, să lucreze cu lutul, să dea cu ciocanul, să învețe să facă nu știu ce. Mulți copii, în special cei de vârstă mică, sunt extraordinar de deschiși la activități manuale. Îmi aduc aminte de bucuria și dexteritatea pe care le avea o fetiță chinezoaică de a lucra lutul, în cadrul unei demonstrații pe care o făceam la Bruxelles. Lângă ea era un băiețel din Bruxelles, care încerca și el să lucreze dar era mai neîndemânatic. Cu câtă seriozitate lucra fetița aceea.

— Cunosce Școala Populară de la Slatina chiar de la înființarea ei. Și pe atunci se puneau problema plății cursurilor și plata se făcea de către comunitatea locală, de către C.A.P.-uri. Cineva plătea pentru acei copii. Pentru că acolo, în acele comunități chiar se dorea continuarea unor meșteșuguri practicate local. De obicei, copiii învățau meșteșugurile respective. De practicat, foarte puțin s-au practicat. Nu s-a putut și, cu atât mai mult acum, nu se poate trăi din asta. Cum ești tu și cum sunt ceilalți meșteri autentici, extrem de puțini, ar trebui să fiți sprijiniți financiar. Și acumă pun întrebarea: cine ar trebui să facă eforturi pentru ca voi să primiți ceva, un leu, nu o diplomă, zece lei, nu o străngere de mână?

— Cei care sunt azi la butoane. Eu sunt persoană fizică autorizată, eu plătesc 10% impozit. Nu mi se pare corect. Măcar facilitatea asta... dar și aici e greu să-i definești cu adevărat pe meșterii autentici. Măcar la nivel local, acolo unde sunt cunoscuți extrem de bine ar putea să se inițieze un astfel de demers. Eu mă dau pe mine ca exemplu: din fericire, m-am oferit voluntar al aceluia proiect care a avut importanță pe cercetare. Chiar mi-am pus întrebarea, de-a lungul timpului, de ce niciodată nu a fost creată

și o clasă de încondeietori de ouă în comuna unde trăiește nea Petrișor Ciobanu, sau unde e Daniela Vlad. S-au înființat clase de dansuri, de canto, de jocuri populare. Pe lângă cele cincizeci, șaptezeci nu mai încăpea una care oricând poate fi folosită ca brand local, județean, național? Eu cred că nu se vrea.

— Întrebarea mea aș fi vrut să se refere la ceilalți, cei care au trăit și încă trăiesc de pe urma voastră, vorbesc de specialiștii de la nivelurile superioare, de la patrimoniul, universitățile, fie ele de arte, sau Universitatea din București, și de la Cluj și din alte localități, centre universitare care vin și fac cercetare în teren, de doctorat, lucrări de licență, de masterat, publică articole și atât, adică fac pentru ei și eventual pentru istoria acestor meșteșuguri și obiceiuri dar mai departe nu fac nimic. Ei sunt singurii care ar putea să facă demersuri oficiale pentru a înainta o lege în acest sens. Nu eu. Pot să fac un proiect de lege pe care îl și am și să îl dau unor oameni să îl ducă acolo unde trebuie, în Parlament.

— Eu zic că ar trebui să fie mult mai mulți oameni ca dumneavoastră. Problema e că nu vor.

— De ce nu vor?

— De ce să-mi facă mie bine? Ei consideră că ne fac un bine, un favor. Știți de la ce am tras această concluzie? Chiar vreau să țineti cont de ce vă spun acum. În momentul când acești specialiști iau contact cu meșteșugarii, le promit marea cu sarea. Dacă îi promiți ceva cuiva, tu trebuie să știi că dacă nu pui în practică, înseamnă că nu vrei.

— Care a fost cea mai pompoasă promisiune?

— Păi am pățulul plin de promisiuni, acum au început să se urce și în pod. Le mai știu? Am ajuns de am devenit imun. Eu personal nu am exagerat. Le mai spun și în față, mai în glumă, mai în serios, prinzând momentul optim, am pățulul plin. Am și cazuri când le-am spus cât îi costă, nu au vrut, asta e. Adică să mă comport și eu comercial, așa cum s-au comportat și ei. Până la urma urmei, făcând cercetarea respectivă, bifând momentul, o fac și eu în interesul meu

așa cum o știu eu.

— Există o lege prin care sunt remunerați cei cu merite deosebite în cultură, în sport, în știință, în literatură, în diferite domenii. Vreau să spun că dintre meșteșugari, nimeni nu a primit vreodată acea indemnizație de merit. Cei care înaintează Ministerului de finanțe propunerea sunt cei din Ministerul Culturii.

— Vreau să vă răspund printr-o întrebare: câți din ministere, nu numai al culturii, auzim noi la fel? Am un caz real, petrecut la Strasbourg. Se difuza un film, cum ați făcut și dumneavoastră la sediul UNESCO Paris, cel cu Călușul. A ajutat foarte mult filmul acela cu Călușul pentru că a fost făcut de cine trebuie și cum trebuie. Filmul prezentat la Strasbourg, nu numai că nu ne-a ajutat, mai mult a făcut rău. Era prezentat satul românesc dar se prezentau imagini cu case aflate în muzee, acoperite cu paie, cu garduri sprijinite cu bețe din lemn. Vă întreb: care ar fi fost impresia dumneavoastră, dacă ați fi fost francez și ați fi văzut acea prezentare a satului românesc? Care crezi că e România?

— Aia care și se arată.

— Da! Am avut și o altă experiență. Odată, a venit la Vădastra un grup de profesori din toate colțurile lumii. Prima lor informație era că noi suntem în lumea a treia. Și când au venit, au rămas uimiți. Unul dintre profesori era profesor universitar, a vrut să-și cumpere casă la Vădastra. Ne promovăm imaginea sau ne îngropăm?

— La noi se fac altfel de investiții „în imaginea României”, se alocă fonduri serioase uneori. Și este obligatoriu să fie cheltuite. Și atunci, cei care au luat fondurile, le cheltuie după cum le vine și după cum se pricepe. Până la urmă, ce face omul cu mâna lui, e lucru bun făcut, experiență avem și tu și eu din punctul ăsta de vedere. Am mers în afara țării și am arătat lumii ce avem noi mai bun și mai frumos. Dacă le arătăm totuși ceva vechi, trebuie să arătăm și ceva nou, să punem în contrabalans. În filmul de care ziceai, cel cu Călușul, eu am plecat de la călușul vechi, le-am explicat în franceză, prin vocea profesorului Mihaela Ciobanu, cea care a făcut traducerea, și am arătat cum se mai practică în ziua de astăzi, prin punere față în față.

Să revenim la meșterii populari. Sunt cumva organizați? Știu că au fost multe încercări dar toate s-au poticnit în interese și orgolii, motive pentru care aceste asociații nu au funcționat.

— Nici nu s-au înființat și au început să se pună pe funcții. Eu personal am plătit prima taxă, fiind om de bună credință, m-am înscris, nu m-am întâlnit cu persoana respectivă, Dumnezeu să o odihnească, din păcate nu mai este. Vreo doi-trei ani, mi-a cerut banii din urmă pe taxă, și eu, sincer, nu sunt împotriva, dar vreau să știu pe ce am dat banii. I-am spus că îi dau dar să îmi spună ce a făcut cu cei pe care i-am dat deja. Știți care a fost răspunsul: „Ce, bă, te-ai ajuns?”.

Aici, meșterul Ionel Cococi oftează și tace. Îi simt tristețea. Așa că îi propun să ne oprim aici deocamdată. Avem multe de povestit, lucruri și întâmplări pline de viață și de voieșie pe care ar fi păcat să le umbrim cu astfel de note de tristețe.

Cum iubim când iubim?

Cu inima și de-a întregul!

Ramona-Sandrina Ilie

Pseudonim literar: Lady Allia

Jurnalist cultural și înșiruitor de gânduri - „*Visătoare cu texte în regulă*”.

Născută la Oradea, într-o zi friguroasă de iarnă, pe 22 februarie 1977. Momentan locuiește în Alexandria, Egipt, unde este căsătorită cu un egiptean creștin și derulează mai multe evenimente culturale și literare, scrie cărți și articole despre cultura, istoria și tradițiile egiptene, dar și despre viața de emigrant în „*Țara Oamenilor Soarelui*”, cum îi place ei să denumească Egiptul.

În 2010 a lansat un volum de poezie „*farul de la capătul tuturor lumilor mele*”.

În 2012 a apărut în antologia universală „*COMORI DE VISE*” (Povești, povestiri, amintiri), lucrare care antologhează 23 de autori români din Europa, Canada și Statele Unite.

A apărut în publicații precum: Agero Stuttgart, Revista Zenit, Lumea romaneasca, Visul Florema, Tanarul scriitor, Basarabia literara, Niuzer, Belgianul, Asii romani, Revista „*Dunarea de Jos*” (care mi-a acordat premiul pentru cele mai frumoase texte în anul 2014), Agenția de Carte, Ziarul de Vrancea, Monitorul de Vrancea, etc

A colaborat cu diverse publicații: Armonii Culturale, Vrancea Media, WebCultura, Catchy, Bel-Esprit, Ziarul Lumina, Curentul Internațional și câteva publicații din Egipt. A colaborat cu Elita României, o platformă media care abordează performanța 100% românească. În prezent colaborează cu revista cultural-literară Orient Românesc din Liban, una din colaborările care o bucură și alături de care simte că se poate manifesta în întregime.

Din ianuarie 2024, Ramona-Sandrina Ilie a demarat proiectul cultural „*The Bridge of Words*”, un proiect ce se dorește a fi o punte de cuvinte între comunități, lumi și oameni.

Când ești într-un loc, fii cu toată inima și bucură-te de fiecare clipă, întâmplare și pas. Descoperă locuri noi cu pasul inimii, nu fii arogant și încearcă preț de o călătorie să lași prejudecățile deoparte. Nu compara și nu căuta similitudini. Diferențele sunt cele care ar trebui să ne apropie, deoarece ele ne dau unicitatea.

Cum am ajuns în Egipt? Pe scurt, aș putea spune că am ajuns pe calea sufletului, prin căsătorie, dar dacă ar fi să descriu pasiunea mea pentru Egiptologie și Cultura Orientului, probabil ar trebui să scriu zeci de pagini despre zilele și nopțile petrecute prin biblioteci și alături de arheologi sau profesori de la care puteam afla cât mai multe despre aceste țărâmurii îndepărtate care au influențat tot ceea ce suntem noi ca civilizație umană.

Revenind însă la întrebare, aș spune că probabil a fost o călătorie către mine însămi, o călătorie spirituală în care m-am descoperit și am înțeles despre mine și despre lume, mai mult decât am citit în zeci de cărți de literatură, filosofie sau istorie. Am ajuns pe calea inimii și am rămas pe această cale. Am cunoscut aici nu doar egipteni minunați care în cei peste doisprezece ani mi-au devenit prieteni, dar am cunoscut români și românce minunate care s-au implicat mereu în comunitate, au creat și ridicat poduri de prietenie și cultură în timp și spațiu printre noi, cei împrăștiați în toate punctele cardinale printre nisipurile și orașele Egiptului.

În Egipt, trăiesc în jur de 700 de familii mixte româno-egiptene, unii dintre ei fiind stabiliți aici de peste 45 de ani, cât despre primii români ajunși în Egipt, nu există date concrete.

Ce știm însă despre legăturile dintre noi și

egipteni?

Că ele au existat încă de pe vremea dacilor deoarece spațiul carpato-danubiano-pontic și Egiptul se aflau în aceleași mari formațiuni imperiale, romane și otomane, lucru care a favorizat legăturile comerciale, religioase și culturale (C. C. Giurescu, 1967; V. Căndea, 1963). Mergând mai departe, mai multe ornamente egiptene au fost descoperite în zona arheologică ale preistoriei românești și protoistorie (M. Petrescu-Dâmbovița, 1995). După Strabon, atât Deceneus, cât și Zalmoxis au acumulat anumite cunoștințe medicale la

contactul lor cu civilizația egipteană (Strabon, VII, 3, 5, 11), anumiți zei egipteni fiind venerați și în Dacia romană (M. Macrea, 1969), fiind descoperite multe obiecte de origine egipteană după ce romanii au părăsit Dacia (C. C. Giurescu, 1967).

În Evul Mediu, cunoașterea Egiptului avea să devină tot mai profundă prin înmulțirea romanelor populare (Alexandria) și a povești despre viața sfinților.

Grigore Ureche și Dimitrie Cantemir au pomenit de asemenea despre cucerirea Egiptului de către otomani, acesta din urmă

povestind cum sultanul încerca să construiască un canal între Mediterana și Marea Roșie (C. C. Giurescu, 1967).

Să ne amintim apoi că prințul român, Radu Paisie care a fost monah înainte de prelua puterea, a fost exilat de turci „la Egipt”, în Alexandria, unde a și murit, fiind îngropat în una din mănăstirile de aici. (C. C. Giurescu, 1967); Patriarhia Alexandriei și Mănăstirea Sfânta Ecaterina din Sinai a avut legături strânse cu Țările Române, datorită darurilor și a sumelor semnificative de bani datorite de prinți și boieri.

Mănăstirea Sinaia datează din secolul al XVII-lea și, conform surselor documentare, se identifică cu începuturile istorice ale orașului Sinaia, fiind prima construcție atestată pe acest teritoriu. Fondatorul mănăstirii este Marele Spătar Mihail Cantacuzino, care împreună cu mama sa Elena și cu sora sa Stanca, face un pelerinaj la Locurile Sfinte și ajunge, cu această ocazie, și la Muntele Sinai, unde s-a rugat în mănăstirea „Sfânta Ecaterina”. (I. M. Cantacuzino, 1996).

Progresele economice, sociale și mentale din secolele XVIII-XIX determină „redimensionarea cadrului spațio-temporal al lumii, a ritmului istoric”, care adăugată „savorii unei pure curiozități livrești”, dar și modei călătoriilor romantice, motivează interesul intelectual sporit pentru teritorii exotice, deci și pentru Egipt. (Doru Radosav, Imaginea Africii în cultura română din prima jumătate a secolului al XIX-lea. Orizont geografic-oriental, în Civilizația medievală și modernă românească. Studii istorice, Cluj-Napoca, Editura Dacia, 1985, p. 249.)

În acest context trebuie plasată călătoria celor trei revoluționari pașoptiști, Alexandru Cristofi, Christian Tell și D. Pleșoianu, care aflați în exil, vizitează Egiptul în 1851. Lor le urmează D. Bolintineanu, care ne oferă primele însemnări de călătorie, în adevăratul sens al cuvântului, din Egipt.

„Rod al activității de cercetare în Arhiva Ministerului Afacerilor Străine, unde am descoperit numeroase documente inedite, demersul nostru completează informațiile deja existente despre momentele premergătoare constituirii reprezentanței României la Cairo; de asemenea, am încercat să punem în evidență contactele care au existat permanent între patrie și fiii săi aflați în Egipt, asupra greutăților pe care le-au întâmpinat acolo și care au impus uneori apărarea intereselor lor de către statul român.” (Gabriel Leahu)

Începutul lucrărilor Canalului Suez, la 25 aprilie 1859, este însoțit de o uriașă campanie de presă, cu ecouri și în Principatele Unite. Elita românească înțelege valoarea și însemnătatea operei întreprinse pentru progresul omenirii, fapt limpede demonstrat și de schimbul de scrisori dintre Al. I. Cuza și conducătorii Egiptului.

În prima scrisoare, domnitorul își exprima simpatia pentru energia și perseverența arătate pentru „duce la bun sfârșit o operă ce

va fi mândria epocii noastre”.

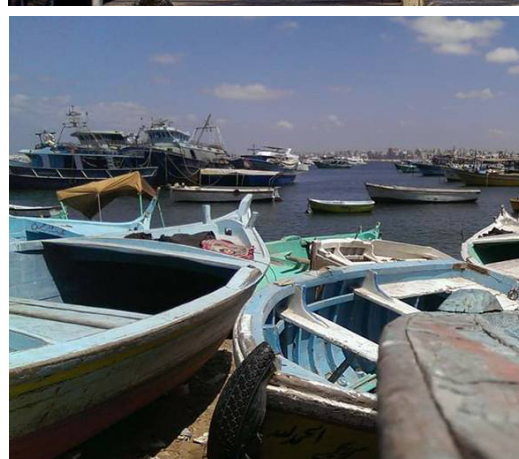
Cealaltă scrisoare, datată doi ani mai târziu, amintește contribuția indirectă a Principatelor la construirea Canalului prin „cantitățile immense” de cherestea și de grâu exportate, precum și românii stabiliți „chiar pe pământul egiptean și care se îndeletnicesc cu un comerț considerabil, pentru care solicit binevoitoarea protecție a Alteței Voastre”.

Acești români stabiliți definitiv sau temporar în Egipt solicită autorităților românești înființarea unor reprezentanțe diplomatice și consulare care să le apere interesele. Nu întâmplător, Costache Negri, reprezentantul Principatelor la Constantinopol, sugera în 1862 crearea unei agenții române în Egipt, propunând ca sediu Alexandria.

Patru ani mai târziu, Al. G. Golescu-Arăpila, succesorul lui Negri, propunea „crearea unui post de delegat consular în Egipt, necesar protejării intereselor noastre comerciale”, dar și ale sutelor de supuși români care „nu se bucură de nici o protecție”. Dificultățile financiare și putem spune chiar dezinteresul, au lăsat însă fără urmări cele două inițiative.

Congresul de pace de la Berlin a recunoscut, odată cu independența, și dreptul României de a înființa reprezentanțe diplomatice pe teritoriul Imperiului Otoman, în aceleași condiții cu ale celorlalte Puteri europene. Consulatele, onorifice și de carieră, au fost constituite la Ianina, Bitolia, Salonic, Monastir, Smirna, Tunis și Tripoli, principala lor atribuție fiind apărarea intereselor cetățenilor români și rezolvarea problemelor de ordin comercial. Nu la fel s-a întâmplat și în Egipt, în ciuda numeroaselor intervenții ale exportatorilor români, care solicitau protecție diplomatică pentru a asigura același regim produselor exportate de ei cu ale celorlalte state și ale plângerilor adresate de supușii români, care nu aveau nici o protecție acolo.

Astfel, la 25 noiembrie 1878, Nicolae Ionescu, ministrul afacerilor străine, însărcina pe agentul diplomatic de la Berlin să solicite guvernului german ca până la instalarea unui agent diplomatic român, reprezentantul german să asigure protecția românilor rezidenți în Egipt. Din nefericire, căderea guvernului a împiedicat finalizarea acestei

inițiative.

Trei ani mai târziu, D. Olănescu, ministrul român la Constantinopol, trimitea un raport substanțial în care solicita ca, până la înființarea unor consulatelor românești, protecția supușilor români să fie asigurată „de o putere amică”; el având în vedere Italia, ambasadorul acestei țări arătându-se „foarte dispus pentru a o satisface”.

continuarea în numărul următor

Timișoara, metropola din Câmpia Banatului sau Câmpia de Vest, cum mai este ea cunoscută, a fost Capitala culturală a Europei de-a lungul anului 2023. Au fost multe, variate, consistente, originale sau clasice, din aria artelor, a științelor ori cea a religiei, spectacole, concerte, expoziții, festivaluri, concursuri și câte și mai câte! Toate au vorbit despre potențialul cultural al planetei, al spațiului mirabil al cunoașterii și emoției umane, a nobleței de a fi martor și protagonist, totodată, al mirabilei existențe pe coordonatele omenescului și inspirației, ale sacralului și profanului, deopotrivă. Un evantai fabulos și fastuos despre Om și Sufletul său, despre aspirațiile și nevoile sale de a fi în chingile sau pe aripile acestui verb fie strălucitor ca un diamant, fie abia mijit printre umbre, a fi, ființa, ființare, Dar parcă toate nu ar fi fost împlinite și rotunde dacă organizatorii nu ar fi avut și inițiativa amenajării expoziției Constantin Brâncuși, la Muzeul de Artă din Timișoara. Și s-au aliniat planetele, cum se spune, iar inițiativa organizatorilor de a-l avea pe marele gorjean în orașul lor, s-a împlinit, făcând din Capitala culturală a Europei o adevărată perlă a capitalelor de acest fel, câte vor fi fost până acum!

La Timișoara au fost adus câteva zeci bune de opere ale lui Brâncuși, aflate prin muzeele lumii, inclusiv românești, plus mai multe documente legate de viața și opera acestuia, fotografii și variante ale unor lucrări, reunindu-le într-o expoziție care a atras ca un magnet mii și mii de vizitatori de pe toate meridianele lumii. A fost ca o redescoperire a lui Brâncuși, ca o renaștere a liniei noi, moderne, revoluționare pe care acesta a dat-o artelor secolului XX și, se recunoaște la unison, celui pe care îl parcurgem și pe cele câte, cu siguranță, vor urma!

Da, planetele s-au aliniat imperial și, chiar dacă nu credem în astfel de „alinieri”, acum, după un astfel de eveniment cu răsunet și efect planetar, e musai să credem în univers și-n misterele lui majestuoase, care au făcut din Timișoara un spațiu îmbogățit al creației și inspirației.

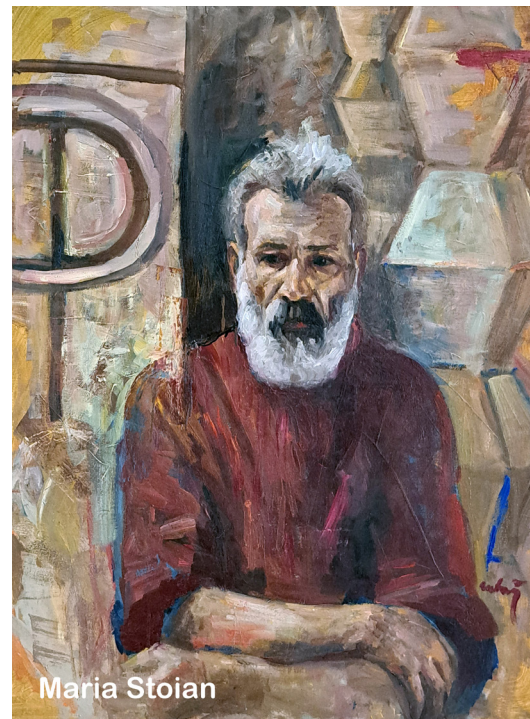
Nu am ratat, nu aveam voie să ratez un așa moment, conjugat cultural și înalt artistic, acea expoziție cu care, probabil, nu aveam să mă mai

Duhul lui Brâncuși colindând expoziții

întâlnesc în viață. Și, printr-un alt fericit concurs de împrejurări, grație unei prietenii derulate de-a lungul ultimilor 20 de ani cu lumea culturală gorjeană, am fost invitat să vizitez, împreună cu alți artiști de sorginte vizuală - pictori, sculptori, fotografi, eu, jurnalist, alături de alți jurnaliști, am fost ACOLO! Am fost în sălile expoziției „Brâncuși”, Timișoara, anul de grație 2023, ea, binecuvântată capitală a Europei culturale!

Dimineața de 5 octombrie s-a deschis la Timișoara cu un cer senin, chiar dacă avea un aer răcoros, deci erau premise bune pentru acel „stat la rând” pentru intrarea la expoziție, noi ajungând mai devreme de ora deschiderii. Suntem printre primii sosiți la porțile muzeului-gazdă, așa că, după o aliniere la rigorile unei organizări civice a intrării, am purces spre poarta de intrare, cu biletele în format mare, A4, cu cod de bare, ținute la vedere în mâini. Ajungem, suntem scanati la bilete, apoi pășim pe culoare largi, suim pe scări cu balustrade vechi, dar sclipitoare, admirăm din mers panouri mari cu chipul lui Brâncuși, opere de-ale lui, și, stop, suntem opriți în fața unei uși de acces, unde ne așteaptă o doamnă-ghid, care ne vorbește liniștit, calm, încet invitându-ne să așteptăm, apoi să intrăm în grupuri de câte 10 persoane, la intervale de vreo 10 minute unele de altele, spre a da posibilitate celor intrați deja să se repleze prin expoziția propriu-zisă.. Ne vine rândul și nouă... Întuneric, brusc... Ne adaptăm încet, curioși și mai mult, sub raza unei lumini difuze, pe care o detectăm instinctiv, venită de la un sistem discret de iluminare a exponatelor, care ne învăluie primitoare, ușor misterioasă, parcă... Și începem să ne obișnuim retinele cu semi-obscuritatea intenționat creată spre a stârni, amplifica și prezerva emoția...

Lucrările celebre ale marelui Brâncuși sclipesc sub luminile acelea, vrăjitoarești, dar prietenoase, ne intră prin ochii nesățioși, măriți de uimire, de dorință, de respirația aproape tăiată și ni se așează pe suflete, vibrează acolo ca niște diapazoane neștiute... Și emit și o muzică, îmi pare, ce nu am mai auzit-o, nici nu o bănuiam... Ecorșeu, Oul, Cap de copil, Trup de băiat, Domnișoara Pogany, cu variante de lucrare, Pietra de hotar, Coloana fără sfârșit, varianta de atelier... și... și... Și, deodată, parcă plutind și luându-ne cu ea în plutire, Pasăre în văzduh, una dintre cele peste treizeci de variante ale părăsii măiestre, pasăre mitică din folclorul românesc, variante sculptate între 1910-1918 la Paris... Zveltă, chiar dacă cu un piept ca plin de un aer al înălțimilor, siluetă ca o idee în zbor lansat pe sub orizontul planetei... Da, o aud, cântă!... Mie așa îmi pare! Ba nu, o aud aieva! Este un tril, un strigăt, un sunet, o vibrație ca o muzică din frunză, fluier de soc și foc ce arde în vatra casei, de apă şușotind printre pietre albe în albia copilăriei... De cămăși, poale și ii puse la uscat, cu care se joacă un fir de vânt, năstrușnic, pe sub șoprul din curtea buncii... De nedeie

cu lăutari și de rugăciune rostită sub stranele bisericii de lemn din Hobița natală... Din toate astea, parcă, ceva, și, totuși, o muzică rotundă îndemnând la visare și zbor fără frică și fără limite... Emoția mă mistuie și două lacrimi mi se preling fierbinți pe sub pleoapele deschise, deschide... Sau poate închise a visare...

Expoziția BRÂNCUȘI de la Timișoara, Capitala europeană de Culturii 2023, vizitarea ei a fost un moment intens ca o, spuneam, aliniere de planete în zilele-șirag numite viață a fiecăruia dintre noi... Și, aș mai zice, ca o mângâiere pe creștet a marelui sculptor, să ne inspire și să ne păzească de greșeli, ispite ori lepădări de frumos cum, poate, am mai făcut pășind prin marile arene ale artelor... A fost o adiere a geniului! Peste noi, prin noi a trecut duhul lui Brâncuși... Avem, de-acum, sufletele mai calde pentru o mie de ani! Dar, oare, m-am întrebat ieșind din muzeu, duhul lui Brâncuși încape într-o expoziție? Poate fi el ținut într-un spațiu, chiar așa, generos și impecabil organizat spre a-l găzdui? Nu, desigur, duhul lui este și acolo, în expoziție, în lucrările lui, dar este și afară, în aerul, al Timișoarei, acum, dar și oriunde vrei să-l întâlnești... Și este de acum și (mai mult) și în mine, și în cei care am fost acolo, în expoziție... Duhul lui Brâncuși, acela răspândind mirosurile Hobiței părintești și ale Infinitului surprins într-o Coloană, ale Mesei în jurul cărei Tăcerea apostolilor răsună a Istorie și Credință; Duhul iluminatului Maestru al pietrei și lemnului, Brâncuși, răspândind siguranța și puterea Porții aceleia, care adună stâlpii celor opt provincii românești ca-ntr-o îmbrățișare de neam și neamuri, ca-ntr-un Sărut al vieții și al rosturilor ei fecunde, milenare și susținătoare de Cer și Jertfă, Idee și Zbor...

În urmă cu 200 de ani (1824), se naștea la Vidra de Sus, județul Alba, cel care va deveni un erou al neamului, jertfa sa înscriindu-se printre cele mai emoționante dovezi ale dragostei profunde față de neamul românesc. Tatăl său, Alisandru Iancu, a fost unul dintre cei mai respectați locuitori ai acelor meleaguri, sprinten la minte, cu destulă carte, acesta îndeplinind funcția de jude comunal și pădurar, dar se ocupa și cu negustoria vaselor de brad, confecționate de moși, pe care el le transporta până în cele mai depărtate localități din Transilvania.

Avram Iancu era silitor la învățătură și de aceea tatăl său l-a dat să învețe carte la Abrud, Zlatna și Blaj, unde a urmat școala elementară și apoi pe cea gimnazială. Continuă învățătura la Cluj, frecventând studii de filosofie și științe juridice, unde se remarcă prin silința și inteligența sa, devenind unul dintre cei mai străluciți absolvenți.

După absolvirea studiilor juridice (1848), a fost un timp avocat practicant la Târgu Mureș, apoi la Sibiu. De acum începe să se angreneze

AVRAM IANCU un erou al luptei pentru libertatea și unitatea românilor

Tanța Tănăsescu

în mișcarea națională a românilor din Transilvania, alături de tinerii Petru Dobra și Ion Buteanu (avocați), Sever Ioan Axente (învățător) sau Simion Balint și Al. Papiu Ilarian (teologi).

Apărând cauza moșilor, el devine foarte apreciat și popular în zona Munților Apuseni, luptând însă pentru întreaga națiune oprimată din Transilvania. Participă la cele trei Adunări Populare de pe „Câmpia Libertății” de la Blaj din vremea revoluției pașoptiste.

La data de 15 mai 1848 a fost adoptată la Blaj „Petiția Națională” în 16 puncte a românilor, prin care se cerea, printre altele, recunoașterea românilor ca națiune din Transilvania cu toate drepturile de autonomie culturală și politică. Cu acest prilej, Avram Iancu se dovede a fi unul dintre cei mai buni și iubiți tribuni ai românilor, având darul oratoriei și calități înnăscute de lider. Ca urmare, este ales membru al Consiliului Permanent al românilor, cu sediul la Sibiu, oraș unde se afla și Comitetul Național Român. Deoarece nici Dieta de la Cluj, nici Guvernul de la Pesta nu au răspuns revendicărilor legitime românești de după unirea Transilvaniei cu Ungaria (11 aprilie 1848), și nu au alocat nici o palmă de pământ iobagilor eliberați, la cea de-a treia Adunare de la Blaj (14-28 septembrie 1848) românii au adresat un memoriu Parlamentului liberal de la Viena, sperând într-o „unire liberă a popoarelor libere” ale monarhiei.

Prin tăria de caracter, prin voința de a nu ceda în fața asupritorilor națiunii române, Avram Iancu, asemenea lui Horea din Albac, cu decenii în urmă, s-a dovedit a fi un conducător atașat poporului, declarând răspicat că „**pretențiile și libertatea noastră sunt sacre pentru noi. Suntem gata să o apărăm cu orice preț.**”

La mijlocul lunii octombrie 1848, Comitetul Național Român a decis să apere autoritățile legitime românești. De aceea, Avram Iancu începe să-și antreneze țărani să devină purtători de lănci și soldați în doar câteva săptămâni, transformând Munții Apuseni într-o cetate, singura care nu a putut fi cucerită de honvezi în timpul luptelor interetnice din Transilvania.

La 2 octombrie 1848 generalul austriac Anton Puchner recunoaște Comitetul Național Român drept unic reprezentant legal al românilor încheind alianță cu acesta. Generalul revoluționar Jozef Bem a înfrânt în ianuarie 1849

armata austriacă a generalului Puchner și astfel Comitetul Național Român a fost forțat să ia drumul exilului.

Cu toate acestea, cooperarea cu generalul austriac Anton Puchner nu a fost întotdeauna una fericită. Negocierile dintre Avram Iancu și revoluționarul maghiar Kossuth din aprilie și mai au eșuat. La Mărișel (Cluj-Napoca), Roșia (Scaunul Sibiului), Abrud și Fântânele (Arad), ungurii au fost învinși de Avram Iancu, supranumit „Regele Munților” (Craii munților). Negocierile privind viitorul statut al românilor din Transilvania au durat câțiva ani.

Din păcate, sănătatea sa se șubrezise, urmare a luptelor istovitoare cu petițiile și cu intervențiile pe lângă autoritățile habsburgice. Nutrind o mare dezamăgire față de promisiunile neîndeplinite ale Vienei, într-un gest de supremă demnitate, el refuză decorațiile și darurile ademenitoare ale Împăratului Franz Josef, se retrage în Țara Moșilor, cutreieră munții și se stinge din viață în toamna anului 1872.

Devenind un erou legendar, Avram Iancu a intrat definitiv în istorie, în folclor și este considerat un simbol și un erou al luptei românilor pentru libertate.

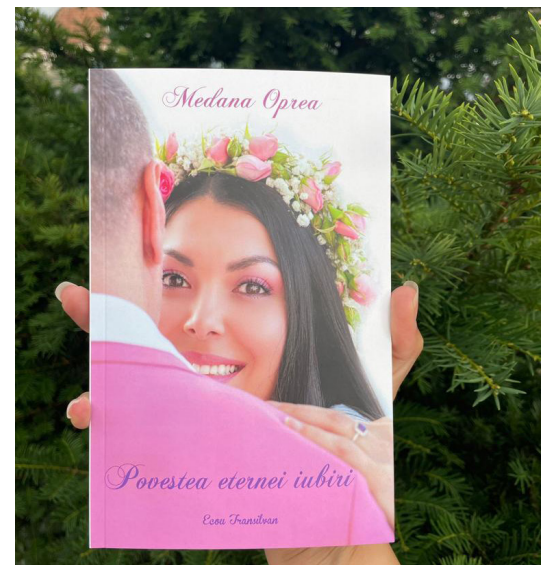
Prin hotărâre a Parlamentului României, anul 2024 a fost declarat Anul Bicențenarului Avram Iancu, eroul cel mai venerat al Transilvaniei și unul dintre cei mai cunoscuți revoluționari ai secolului al XIX-lea.

Fiecare femeie are într-un colț de lume, un Dragobete al ei

Medana Oprea

pe pieptul lui și simți că timpul se oprește și că nu mai există nimic altceva. Iubirea e cea mai mare forță din Univers. Când iubești și simți că ești iubit, devii indestructibil. Ai o forță creatoare incredibilă și nimic nu ți se pare dificil sau imposibil. Dragostea adevărată găsește mereu lumina în întuneric, pentru că are capacitatea să lumineze sufletele dornice de iubire. Necesitățile sufletului unui om rămân mereu aceleași, indiferent de vârstă. Iubesc să te iubesc, iubesc să îți vorbesc, iubesc să te privesc.

Azi, de sărbătoarea iubirii, îmi așez sufletul pentru o clipă în palma ta și îi dau răgaz să se odihnească, simțind că te pot asemăna cu Dragobete, care era considerat zeul dragostei și al bune dispoziții. Când două suflete se ating în esența și în profunzimea lor, cred că până și zeul iubirii tresare de emoție și de bucurie. E o mare sărbătoare atât în cer cât și pe pământ. Iubirea e forța care ne face să simțim că trăim la cote maxime viața, în toată plenitudinea ei. Visăm adesea la un **"Dragobete"** dar nu avem curajul să îl acceptăm atunci când îl întâlnim. Și dacă trenul nostru trece, rămânem doar cu iluzia că acest Dragobete există undeva, însă nu pentru noi. Dacă avem curajul să urcăm în trenul care ne conduce către **"Dragobetele"** nostru, stația cu destinația finală se numește fericire! Curajul de a ne urma visul și intuiția sunt cheia succesului de cele mai multe ori. Și totuși, rațional versus emoțional, creează o luptă delicată, de cele mai multe ori. Una e să știi și alta e să simți. Dar când știi și simți în egală măsură că omul potrivit sufletului tău și-a făcut simțită prezența în viața ta, simți cum căutările tale au luat sfârșit. Totul devine senin și clar. Iubește și lasă-te iubită! Lasă trăirile și emoția să îți inunde ființa și sufletul cu iubirea ce se revarsă în totalitate pentru prima dată în viața ta. Fiecare femeie recunoaște sufletul bărbatului predestinat.

Ce sărbătoare poate fi mai frumoasă decât celebrarea iubirii? Decât recunoașterea sufletului pereche, atunci când îți așterni capul

De Dragobete îmi cânt iubirea pentru bărbatul venit să îmi încante viața, emoțiile și trăirile care păreau de neatins. Sublimul în iubire se simte doar atunci când sufletele celor îndrăgostiți se ating și se recunosc instantaneu. O privire și o strângere de mână e suficientă încât să știi că tot sensul vieții tale se va schimba din acel moment. Că el, **"Dragobete"** te-a căutat mereu în visele lui iar tu în sfârșit te-ai lăsat găsită și purtată de seninul albastru din sufletul lui. O încununare a iubirii pierdute și regăsite în tumultul vieții care ne-a condamnat la uitare. Iubirea adevărată niciodată nu poate fi uitată. Ceva puternic, profund și real, dănuie peste veacuri și se recunoaște atunci când este regăsit.

Eu știu că te-aș recunoaște în orice viață, în orice anotimp, pentru eternitate. Bărbatul sufletului meu este încoronat pe vecie în esența mea și știu că la rândul lui mă va cauta, oricât de greu și de lung ar fi drumul care duce către inima mea. Bărbatul și femeia, uniți de Flacăra Iubirii nu își găsesc liniștea decât unul în brațele celuilalt.

Eu l-am întâlnit pe **"Dragobete"** după îndelungi căutări, când credeam că totul este gri și nimic senin nu prevestea să apară pe cerul vieții mele. Seninul din sufletul meu l-a adus subit în viața mea, în momentul în care el avea cea mai mare nevoie de mine. În momentul în care el era sortit pieirii, eu am apărut în calea lui. De cum m-a văzut m-a

recunoscut și a tresărit. Din acel moment, sufletele noastre s-au adulmecat și s-au contopit în ritualul sacru al iubirii cu dorința de a rămâne veșnic unite.

Credința, rugăciunea și speranța, nu mor niciodată. Am credința că sunt iubită și că pot iubi! Mă rog neîncetat pentru un suflet plin de iubire, de compasiune și de frumos. Și am speranța că îmi voi recunoaște și îmi voi reîntâlni Dragobetele meu în tumultul vântului care mă va face să-i simt amprenta peste milenii și peste veacurile ce 'or să vină. Fiecare femeie are într-un colț de lume, un Dragobete al ei. Așa că dragii mei cititori, din suflet vă doresc fiecăruia în parte, ca această sărbătoare de Dragobete să vă aducă în dar sufletul pereche.

Fărămă de luciditate
Fărămă de omenie
Fărămă de clopot în ceața densă care se ridică peste sat.

Fărămă din tot ce e dumnezeiesc împletită cu misterul sfințeniei care luminează cerurile în clepsidra apusului vieții, în preacuratele ceasloave care au rămas mărturie peste secolele dănuite de praful și pulberea omului, date uitării.

Sunt una cu pământul, una cu marea, una cu cerul, una cu stelele, una cu luna, una cu soarele, una cu vântul, una cu focul, una cu aerul dar mai ales sunt una cu Viața, datorită scânteii divine care se află în sufletul meu.

CONCURSUL

INTERNAȚIONAL

DE CREAȚIE

CULTURO

Se pot înscrie creatori români de pretutindeni, fără nicio condiționare dar și creatori străini care pot înscrie texte scrise sau traduse în limba română.

Un concurent se poate înscrie la o singură secțiune. Secțiunile de concurs sunt:

1. Literatură - se vor înscrie texte cu limita maximă de 10 000 de semne tipografice cu spații, în limba română;
2. Arte plastice - se vor înscrie fotografiile a 3 opere realizate;
3. Arta actorului - se va înscrie un fișier video de maxim 25 megabiți;
4. Muzică - se va înscrie un fișier video de maxim 25 megabiți;
5. Dans - se va înscrie un fișier video de maxim 25 megabiți.

Madrid/Spania
Ediția I, 2024

Înscrierile se fac pe e-mail culturo.ro@gmail.com până în data de 21 iunie 2024 și vor fi însoțite obligatoriu de un CV și datele complete de contact. Juriul va anunța lista finaliștilor pe site-ul www.culturo.ro și pe site-urile partenerilor în data de 21 iulie 2024. Premiile vor fi acordate în cadrul „Festivalului de Carte și Arte al Românilor de Pretutindeni - CultuRo”, Ediția a II-a, care se va desfășura în Spania, la Madrid, între 4 – 6 octombrie 2024.

Premiul constă în participarea premianților în programul oficial al Festivalului, pe cheltuiala organizatorilor, decernarea premiului fiind condiționată de prezența premiantului la Festival. Juriul își rezervă dreptul de a acorda sau nu unul sau mai multe premii la oricare dintre secțiuni, în funcție de valoarea lucrărilor înscrise în concurs. Organizatorii au dreptul de a folosi gratuit lucrările trimise pentru concurs în scopuri de promovare.

Juriul este compus din:

Mariana FERIDE - Președinte;
Adrian SUCIU - Vicepreședinte;
Valeru CIUREA - Secretar;
Cristin ART - Membru;
Maria Isabel de la CRUZ ABALO - Membru;
Balázs F. ATTILA - Membru;
Antonio CALDERON DE JESUS - Membru;
Menachem FALEK - Membru;
Nicolae SILADE - Membru.

www.culturo.ro

Parteneri:
CULTURO
FESTIVAL DE CARTE & ARTE
AL ROMÂNILOR DE PRETUTINDENII

**CENTRO CULTURAL
LA TIERRA TRACIA**
Calle Geranio / 28, El Ejido, Almería
Frati de groi, frați de țară
Români în Andalucia
Publicație pentru români din Andalucia și întreaga Spanie. Apare lunar.

Uzp
Filiale Presă Culturală
Fm
aimadot.ro

atelier
în paragină
tv
observatorul

ART PRES
CR
CENACLUL
DE LA ROMA

9

**LIGA
CULTURALĂ
ROMÂNII**

Gabi Nan, nacido en la localidad Cărbunești de la regi n de Prahova Rumania en 1966, comienza publicar sus primeros textos de poesía en la revista Argeș (2008).

También publica poesía en varias antologías literarias como: *Insomnii Matasoase* vol. II, (2012), *Insomnii Matasoase* vol. III, (2013) y *Carrarias* (2013) en la Editorial Pastel Brașov.

Después de trasladarse con el domicilio en Madrid, donde sigue los talleres literarios de Fuentetaja, con el profesor de poesía Jesus Urceloy, publica su primer libro de poesía en castellano, *El Tejedor*, en la Editorial Amargord (2014).

Su poesía ha sido publicada en las antologías internacionales como: *Encuentro Internacional de Poesía Ubeda* (2016), *Grito de Mujer* (2017), y en las antologías nacionales *24 Poetas T midos 2017*, y *54 Poetas que corrieron la Marraton de Chicago* (2019).

Se gradua en Psicología por la Universidad UNED de Madrid, y sigue publicando también en su idioma nativo: el libro *“O alt  Rom a”*, en la Editorial Eikon Bucarest (2020), en las revistas de literatura *Algoritm Literar* (2020), *Caligraf* (2021), *Neuma* (2021), *Banchetul de Toamn * (2021), *Nord Literar* (2021), *Vatra Veche* (2021, 2022), y el segundo libro en rumano, *Peninsula Primului N scut*, Editorial Neuma(2023).

Es miembro de la Asociación de los Escritores y Artistas Rumanos en España (ASARS), y en 2019 es galardonado con el Premio Local de Poesía en la Fiestas de las Letras, de la ciudad de Tomelloso, España.

“ La poesía de Gabi Nan, como en una pacifca simbiosis, sigue la estela poética de su lugar de nacimiento, Rumanía, país con una notable espiritualidad hacia el Arte y la cultura en general, y que ha sido capaz de sobrevivir a los acontecimientos políticos de su historia a base de poesía, como así lo atestigua la conocida frase del poeta, dramaturgo y novelista rumano, Marin Sorescu (1936-1996): **“Podemos vivir para siempre sin pan, pero no sin poesía”**.”

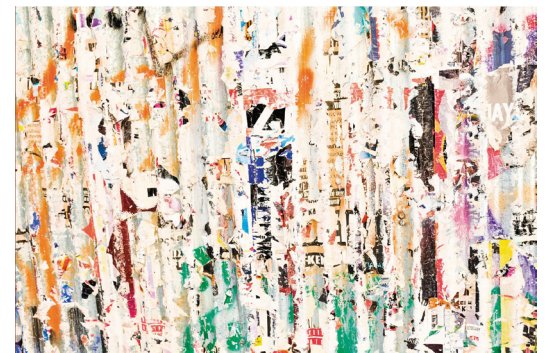
Gabi Nan y “TESORO DE ESPINAS”

Y es partir de los años 60 del siglo XX, después del derrocamiento de un totalitarismo feroz, que durante una década había mantenido al país sin libertad de expresión y con una fuerte injerencia en la lírica, cuando en Rumanía comienza a resurgir un nuevo movimiento poético, que si bien es heredero del simbolismo y el modernismo que desemboca en las vanguardias de principios del siglo pasado, lo hace con un sentido individual, con una marca propia, que refleja esas profundas transformaciones en el desarrollo de la vida cotidiana.

Gabi Nan, afincado en España desde hace varios años, en este nuevo poemario, **“Tesoro de espinas”**, va enlazando sus metáforas, como ya lo hizo en su primer libro **“El tejedor”** (2014), con la misma pasión y romanticismo que le caracterizan y nos recuerda que **“El amor no se aprende en los cursillos de autoestima”**. Y también en este nuevo libro sus metáforas alcanzan al abuso de poder: “El círculo no es la perfección/ el amo s / él se ha salvado/de la sana enfermedad/que contraen los que descubren la verdad absoluta”; a la usurpación de los derechos fundamentales: **“Somos millones de gotas de agua inmóviles”** y **“En la telaraña cabe casi todo el mundo”**; al recuerdo de la tiranía : **“Con cada época aprendo a verter el dolor”** o **“Aquí el silencio es la vacuna”**; a la herida aún sin cicatrizar: **“El sol pide limosna en la aduana del este”** **“Donde aprendimos a vender el miedo al precio de la inocencia”**, y desde donde el poeta **“Gritar a desde todos los días fusilados /si el futuro pudiera tener oídos”**, y nos avisa tanto de que: **“Ningún abismo es tan hondo como la propia ca da”**, como de que en este mundo cambiante y en continuo movimiento **“La  nica parada es la metamorfosis del olvido”**.

A pesar de todo, Gabi Nan es capaz de rebelarse, y sigue las notas de su tradición y de su cultura, como la única forma de resistencia ante la barbarie, o la única manera  tica de construir un mundo diferente: **“Abro las puertas de los sentidos”**, **“Tomo la dirección hacia la corriente del primer amor”**, se reafirma en un canto a la Poesía: **“Tus ojos los esculpieron en la gruta de los fonemas”**, **“T  crías almendros en la pascua de los verbos frutales”** y **“En tu ausencia los monstruos presumen de parir seda cuando cantan las vírgenes”**, para después manifestarnos una de sus aspiraciones: **“Deseo recoger todas las aguas sucias/ en un muñeco de nieve/ y destruirlo bajo la furia del sol”**; aun sabiendo que **“El bien siempre se encarna en alguna cara impúdica”** y **“Llena las palabras de sentido giratorio”**.

En definitiva, un poemario donde el inmenso poeta que es Gabi Nan, atendiendo a la llamada de su compromiso: **“Miles de besos, gemidos y**

GABI NAM
Tesoro de espinas

cuerpos de oraciones/ respiran por mi pulmón/ piden mi voz”, nos va desvelando el mapa de su **“Tesoro de espinas”**, y se las va sacando poema a poema hasta **“Acuchillar la vela para que gotee la luz”**.

Pilar García Orgaz

Gabi Nan, en este nuevo poemario, **“Tesoro de espinas”**, va enlazando sus metáforas, con la misma pasión y romanticismo que le caracterizan y nos recuerda que **“El amor no se aprende en los cursillos de autoestima”**.

Esta vez, sus metáforas también alcanzan al abuso de poder: “El círculo no es la perfección/ el amo s / él se ha salvado/de la sana enfermedad/ que contraen los que descubren la verdad absoluta”; a la usurpación de los derechos fundamentales: **“Somos millones de gotas de agua inmóviles”** y **“En la telaraña cabe casi todo el mundo”**; pasando por el recuerdo de la tiranía : **“Con cada época aprendo a verter el dolor”** o **“Aquí el silencio es la vacuna”**; hasta la herida aún sin cicatrizar: **“El sol pide limosna en la aduana del este”** **“Donde aprendimos a vender el miedo al precio de la inocencia”**, desde donde el poeta **“Gritar a desde todos los días fusilados / si el futuro pudiera tener oídos”**, y nos avisa tanto de que: **“Ningún abismo es tan hondo como la propia ca da”**, como de que en este mundo cambiante y en continuo movimiento **“La  nica parada es la metamorfosis del olvido”**.

El poeta Gabi Nan, nos va desvelando el mapa de su **“Tesoro de espinas”**, y se las va sacando poema a poema hasta **“Acuchillar la vela para que gotee la luz”**.

ROMÂNII DIN STRĂINĂTATE ȘI IMPORTANȚA STRUCTURILOR

Titu SULTAN,
Specialist în drept constituțional și parlamentar

marginalizat .

Într-un raport prezentat în cadrul **Asociației Secretarilor generali ai Parlamentului**, Louis Madureira, întemeindu-se pe răspunsurile la un chestionar transmis tuturor Parlamentelor membre ale Uniunii Interparlamentare, relevă faptul că nu există o definiție unanim acceptată a grupurilor parlamentare, această problemă constituind obiectul unor reflecții și unor controverse .

Constituția României dispune potrivit art.64 alin.3 că deputații și senatorii se pot organiza în grupuri parlamentare potrivit Regulamentului fiecărei Camere.

Cele două regulamente prevăd că pot face parte din grupurile parlamentare deputații, respectiv senatorii, care au candidat în alegeri pe listele aceluiși partid (sau care au fost aleși pe listele aceluiși partid, cum se prevede în Regulamentul Senatului), sau ale aceleiași formațiuni politice.

Există însă o diferență de număr pentru constituirea unui grup parlamentar la Camera Deputaților fiind necesar cel puțin zece deputați, iar pentru constituirea unui grup parlamentar la Senat un număr de cel puțin cinci senatori. Parlamentarul este cel care pune în evidență structura parlamentară, el este cel care dă viață grupului parlamentar respectiv, el fiind totodată cel care poate, prin intermediul unei anumite structuri parlamentare, să impună – sau nu – dezbaterii problemele actuale care frământă viața politică internațională a lumii contemporane.

De aceea, grupurile parlamentare au un rol deosebit în realizarea acțiunilor parlamentare externe, acțiuni ce constau în:

- în planul relațiilor parlamentare bilaterale;
- intensificarea relațiilor cu parlamentele și grupurile de prietenie ale țărilor de importanță strategică pentru interesele majore de politică externă ale României (țări membre NATO și

UE), în vederea realizării unor acțiuni de politică externă eficiente și durabile;

- dezvoltarea relațiilor cu parlamentele statelor vecine, bazate pe o strategie coerentă, stabilirea unor relații consolidate cu parlamentele țărilor central – europene, de care ne leagă preocupări și interese comune;

- dezvoltarea relațiilor cu parlamentele țărilor din alte zone de interes, pornind de la legăturile tradiționale existente și, în primul rând de la interesele politice și economice ale României;

- întărirea rolului și contribuției României la dezvoltarea cooperării și stabilității regionale în Europa de Sud- Est, în primul rând prin intermediul Pactului de stabilitate și al altor structuri de cooperare regională;

- vizite oficiale ale președinților celor două Camere ale Parlamentului, acțiuni la nivelul comisiilor pentru politica externă, acțiuni la nivelul altor comisii permanente, acțiuni la nivelul grupurilor parlamentare de prietenie.

- în planul relațiilor parlamentare europene și internaționale:

- adoptarea legilor de aderare a României la tratatele constitutive ale Uniunii Europene și la Tratatul Atlanticului de Nord;

- participarea la reuniunile interparlamentare în scopul reintegrării României cu drepturi depline în marea familie a popoarelor europene;

- intensificarea participării Parlamentului României la organizațiile și structurile regionale și sub regionale, promovarea dialogului pragmatic și afirmarea rolului țării noastre de factor de stabilitate în această zonă a continentului;

- sprijinirea dialogului și cooperării la nivel guvernamental cu instituțiile financiare internaționale, prin mijloace specifice parlamentare, pentru facilitarea accesului sectorului privat și public la capitalul și piețele internaționale;

- promovarea de către Senat și Camera Deputaților a intereselor României în cadrul organizațiilor internaționale cu preocupări pe linia prevenirii și combaterii amenințărilor neconvenționale la adresa securității (terorismul internațional, corupția și crima organizată, proliferarea armelor de distrugere în masă, traficul de droguri și ființe umane, etc);

- promovarea culturii, spiritualității și științei românești în lume.

1.2. Atribuții ale Birourilor permanente în perfectarea unor acțiuni de politică externă

Birourile permanente sunt organe alese interne de lucru ale Camerelor, care reprezintă toate forțele politice care fac parte din Parlament.

În majoritatea statelor, regulile de organizare și funcționare a Parlamentelor ocupă un loc deosebit în cadrul sistemului surselor de drept, în unele situații (ca de exemplu în sistemul britanic) ele nemaiputând fi supuse nici unei alte forme de control. În România, după anul 1990, nu a fost niciodată contestată valoarea juridică de sursă de drept a Regulamentelor Parlamentului, acestea fiind considerate incluse printre sursele de drept constituțional.

1.1. Grupurile parlamentare

Afirmarea grupurilor politice parlamentare în cadrul structurilor moderne reprezintă un rezultat al recunoașterii pe un plan mai larg a rolului și importanței partidelor politice. Grupurile parlamentare reprezintă o structură organizatorică a Camerei pe bază de afinitate politică. Rezultând din uniunea voluntară a parlamentarilor, crearea grupurilor parlamentare constituie o facultate, nu o obligație, dar având în vedere rolul politic și cel regulamentar al grupului, parlamentarul, ce nu aparține niciunui grup, prin însuși acest fapt, este, de regulă,

În înțelesul propriu al cuvântului, birourile permanente sunt organe de conducere colegială, din care face parte președintele Camerei respective, de regulă ales pe întreaga durată a legislaturii, și un număr de vicepreședinți, secretari și chestori stabilit prin regulamentul de funcționare al Camerei respective.

În conformitate cu dispozițiile Regulamentului Camerei Deputaților și Regulamentului Senatului, birourile permanente ale celor două Camere, au, în domeniul relațiilor externe, o serie de atribuții importante care reflectă rolul Parlamentului în conducerea politicii externe.

Este de la sine înțeles că prin atribuțiile exprese date prin Regulamentele Birourilor permanente, acestea din urmă au posibilitatea de a impune pe ordinea de zi proiecte de acte normative care cuprind rezultate ale realizării funcției de conducere în politica externă sau fixează drumul pe care trebuie să-l parcurgă diplomația parlamentară pentru adoptarea unor acte normative necesare.

Președintele Senatului și președintele Camerei Deputaților reprezintă Camera în relațiile interne și externe ale Parlamentului României, iar președintele Senatului este, potrivit Constituției, cel de-al doilea om în ierarhia funcțiilor importante din stat, atunci când asigură interimatul funcției de președinte al României.

Atunci când situația politică externă o impune, iar Camera Deputaților ori Senatul nu se găsesc în sesiune, birourile permanente ale celor două camere pot lua act de situația politică internațională la un moment dat și, după caz, pot inițiași întreprinde acțiuni specifice domeniului lor. În acest sens, vom exemplifica atât cu declarația Birourilor permanente ale

Adunării Deputaților și Senatului României, cât și cu declarația plenului Parlamentului României din 3 septembrie 1991.

Demnă de remarcat este și poziția Parlamentului României în legătură cu războiul din Irak, concretizată prin supunerea la dezbatere și aprobare a Hotărârii Parlamentului privind participarea României la coaliția împotriva Irakului adoptată prin Ședința comună a Camerei Deputaților și Senatului României din data de 12 februarie 2003 cu 351 voturi pentru, 75 de abțineri și niciun vot împotriva.

1.3. Plenul Parlamentului și funcția de conducere în politica externă

Pentru a sublinia și mai pregnant importanțarelațiilor diplomatice parlamentare între cele două țări și neamuri românești se impune să constatăm șivoința Parlamentului României, în plenul său, așa cum a fost exprimată atunci, imediat după evenimentele de la Chișinău.

În hotărârea Parlamentului României nr. 23 din 3 septembrie 1991 cu privire la proclamarea independenței Republicii Moldova , parlamentarii români au dat dovadă de unitate și consecvență în legătură cu adoptarea unui act de politică externă, prin care se apreciază cu fermitate următoarele aspecte care evidențiază rolul Parlamentului în politica externă.

În opinia mea, Hotărârea Parlamentului, așa cum funcționa el în anul 1991, la 3 septembrie constituie un act de diplomație parlamentară la cel mai înalt nivel (plenul Parlamentului) prin care se acceptă un anumit fel de politică și rezultatele ei, se direcționează relațiile politice dintre cele două state românești și se cere recunoașterea internațională pentru tânărul stat moldovean.

În mod evident, Plenul Parlamentului, din 1990 și până în momentul de față a adoptat hotărâri, declarații, rezoluții, apeluri, prin care Parlamentul României și-a exprimat poziția în legătură cu anumite aspecte privind politica externă, dintre care exemplificăm: Rezoluția nr.1 din 29 noiembrie 2023 a Parlamentului României privind perspectiva europeană a Republicii Moldova, Ucrainei, Georgiei și Balcanilor de Vest (Nota subsol nr. 12- Publicata în Monitorul Oficial , Partea I nr. 1081 din 29 noiembrie 2023), Declarația Parlamentului României nr.2 din 11 octombrie 2023 privind atacurile teroriste îndreptate împotriva Statului Israel și a populației civile (Nota subsol nr. 13- Publicata în Monitorul Oficial, Partea I nr. 918 din 11 octombrie 2023), Hotărârea Parlamentului României nr. 42 din 25 noiembrie 2021, privind acordarea încrederii Guvernului, Declarația Parlamentului României nr.1 din 28 februarie 2022 cu privire la situația din Ucraina, prin care Parlamentul României condamnă cu fermitate agresiunea armată masivă a Federației Ruse asupra Ucrainei , Declarația Parlamentului României nr. 2 din 28 iunie 2022, cu ocazia aniversării a 25 de ani de la lansarea parteneriatului strategic dintre România și Statele Unite , Declarația – Apel a Parlamentului României din 11 martie 1999 către parlamentele statelor membre NATO în întâmpinarea summitului de la Washington , Rezoluție privind activitatea Parlamentului României la a 84-a Conferință a UIP din 26 octombrie 1990 , Apel al Parlamentului României din 24 noiembrie 1997 cu privire la începerea negocierilor de aderare la Uniunea Europeană .

Continuarea articolului în numărul următor.

Noi, oamenii și influența socială

contribuția la crearea unei societăți echilibrate.

Lumea se transformă atunci când trăiești pentru tine și nu pentru aparențe. În ultimul timp mă întreb cum ar arăta lumea fără filtre și fără zâmbete de fericire afișate pentru cei care privesc. Ne este frică că nu vom fi apreciați și acceptați dacă nu ne încadrăm în niște tipare imaginare și ne îndepărtăm de adevăr și de realitate, din ce în ce mai mult. Societatea are nevoie de oameni cărora nu le mai este frică să trăiască sau să se exprime. Există această nevoie de oameni care înțeleg ce înseamnă compasiunea... compasiunea față de ei înșiși dar și față de cei din jur.

Acesta este motivul pentru care avem nevoie de cunoaștere, de educație și de informație corectă. Cunoașterea (de sine) te dezbracă de orgoliu și te provoacă să contribui la crearea unei societăți bazată pe susținere reciprocă. Nu mă refer la o societate utopică ci la o societate în care oamenii se simt respectați și apreciați. Educația ar trebui să ajute oamenii să trăiască în adevăr, în fiecare zi. Dar cum educăm o societate? Este evident că folosind frica ca și factor motivator pentru a educa sau pentru a modela o societate nu a dat rezultate pozitive niciodată. Din contră, acest mod de abordare este ceea ce afectează cel mai mult comportamentul unei societăți.

Chiar dacă trăim în era informațională(digitală), simt că informația la care avem acces, de cele mai multe ori nu reda realitatea. De aceea oamenilor le este din ce în ce mai greu să se auto-educ astfel încât să-și formeze o părere proprie(despre orice) și să acționeze în consecință. În perioada asta, mai mult ca oricând, văd un adevăr trist, deoarece simt că societatea este în cădere liberă din punct de vedere moral.

Oamenii care influențează bunul mers al societății sunt înecați în propria ignoranță și asta îi orbește făcând-i individualiști și egoiști. Și totuși am încredere că lucrurile se pot schimba într-un mod pozitiv. Unii spun că sunt naivă iar eu le spun că sunt o optimistă iar optimismul meu este contagios. Cred că dacă acționăm cu compasiune putem influența într-un mod pozitiv oamenii cu care lucrăm, colaborăm sau pur și simplu interacționăm. Indiferent de domeniul în care activăm, de funcția pe care o avem consider că putem decide să încercăm să-i înțelegem pe cei din jur. Spun asta pentru că mi-am dat seama că de multe ori oamenii au nevoie doar să fie înțeleși. Poate o astfel de abordare, pe termen lung, ar putea avea efecte pozitive asupra societății în care trăim.

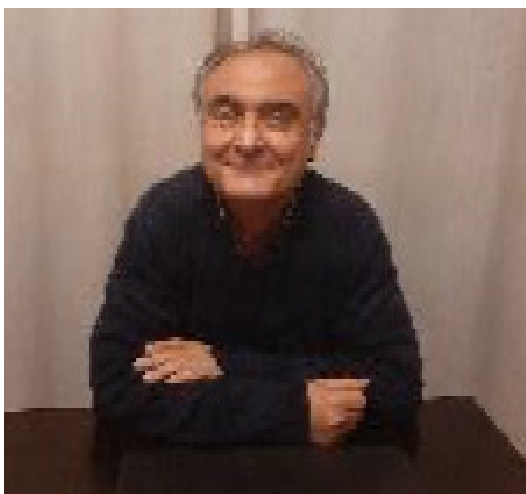
*Camelia Potârniche
Partener LMI România*

Una dintre dorințele comune ale oamenilor este să trăiască într-o societate care să le ofere echilibru, siguranță și respect. Pentru ca acest lucru să se întâmple este clar că toată lumea ar trebuie să-și aducă contribuția din punct de vedere moral, financiar, social, cultural s.a.m.d.

Adevărul este că pentru a contribui la crearea unei societăți frumoase în primul rând trebuie să te dezvolți, să înveți mereu și să ai curajul să te descoperi. Atunci când știi care sunt valorile tale și bineînțeles care este plusul de valoare pe care îl poți oferi celor din jur îți va fi foarte ușor să-ți aduci

LA BASE REGULADORA

El sistema p blico de pensiones es contributivo. La cuant a de la pensión, de la incapacidad permanente o de la incapacidad temporal, vendr  referenciada por la base reguladora. Si hemos cotizado correctamente todos nuestros complementos salariales, nuestra base reguladora será mayor, y por ende, también se incrementa nuestra pensión o en su caso la cantidad que se perciba en caso de incapacidad temporal o permanente.

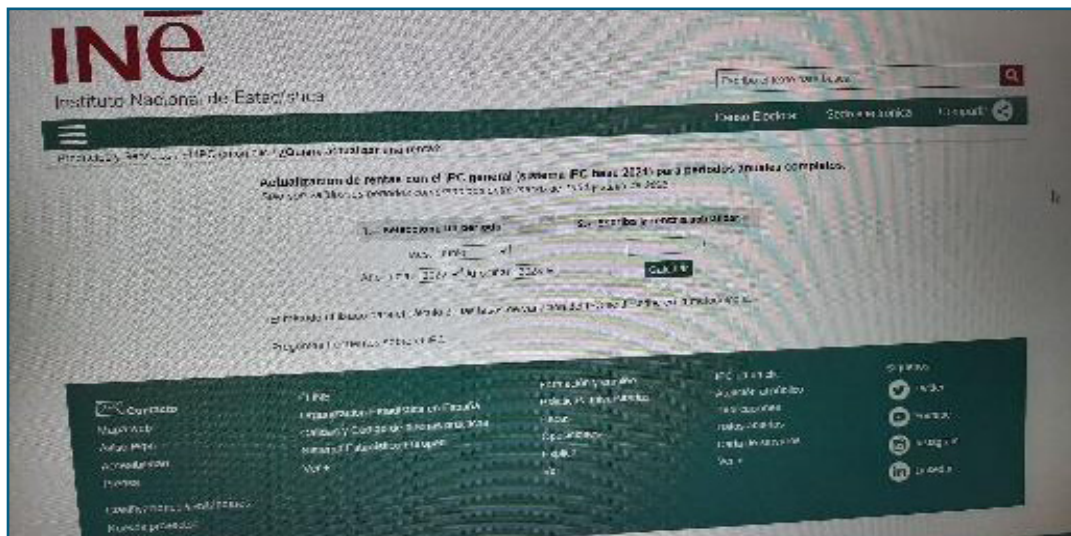
Debemos exigir que la empresa cotice adecuadamente por nuestro salario. La adecuada cotización de nuestros salarios redundará positivamente en el sistema público, pero, además, te beneficiará. Las cotizaciones a la seguridad social, son ciertamente, sueldo en diferido.

Francisco Almansa Nieto
Secretaría de Acción Sindical

LA BASE REGULADORA: DEFINICIÓN Y CÁLCULO

Empleados de hogar.

Siendo empleado de hogar, el cálculo de la base reguladora por incapacidad temporal se

hará dividiendo entre 30 la base de cotización del mes anterior a la baja.

Artistas y profesionales taurinos.

Perteneciendo a este sector, la base reguladora será el resultado de dividir entre 365 la cotización total del año anterior al hecho causante, o el promedio diario del período de cotización acreditadosi éste es inferior a un año.

Trabajadores por cuenta ajena agrarios.

Enunci ndose en dicho sistema, la cuantía de la base reguladora no podrá ser superior al promedio mensual de la base de cotización de los últimos 12 meses anteriores a la baja médica.

 C mo se calcula la Base Reguladora en la Incapacidad Permanente?

Según se trate de un grado u otro de incapacidad, el cálculo de la base reguladora de la que se parte para saber cuánto se cobrar  mensualmente- es distinta.

Cálculo de la Base Reguladora por Incapacidad Permanente Parcial.

Aquí la base es la misma que la que se calcula para determinar la prestación por incapacidad temporal. Pero en caso de que no haya habido baja médica previa a la incapacidad parcial, la base reguladora será la que hubiera correspondido a esa persona por incapacidad temporal en otra ocasión. Se cobra 24 mensualidades de la base reguladora.

Parteneri sociali al publicației "Români in Andalucía"

Sindicatul Național "Forța Legii" - Sindicatul de  arte Ta!

Cálculo de la base reguladora por Incapacidad Permanente Total.

Si la incapacidad deriva de enfermedad común

Trabajador-a, entre 52 y 65 años de edad en la fecha del hecho causante:

1. En primer lugar, dividir entre 112 las bases de cotización durante los 96 meses anteriores al mes previo al del hecho causante de la incapacidad.
2. Hay que tener en cuenta que las bases de los 24 meses anteriores al mes previo al del hecho causante se computan en su valor nominal en euros.
3. Las 72 bases restantes deberán ser actualizadas según el IPC correspondiente, hasta el mes inmediato anterior a los 24 meses mencionados en el punto 2.
4. Al resultado obtenido, aplicar según la normativa de la jubilación el porcentaje correspondiente en función de los años cotizados. Se considera como cotizados de manera efectiva los años que falten, en la fecha del hecho causante, para cumplir la edad ordinaria de jubilación vigente en cada momento.
5. Ahora, **“actualizar”** la base reguladora a la situación específica del pensionista, según los años que le falten para cumplir la edad de jubilación ordinaria.
6. El importe tras realizar los cálculos anteriores será la base reguladora de la que partir para obtener la cuantía de la pensión, aplicándole el porcentaje previsto para el grado de incapacidad. (En este caso el **75%** de la base reguladora y el **55%** en el caso de que lo compaginara con trabajo remunerado)

Trabajador-a menor de 52 años en la fecha del hecho causante.

A estos trabajadores-as, se les exige un período de cotización inferior a 8 años. Y el cálculo de su base reguladora para una incapacidad total por enfermedad común es como el de los mayores de **52 años**. Aunque con las siguientes indicaciones adicionales:

1. Dividir la suma de las bases mensuales de cotización-en número igual al de meses del período mínimo de cotización exigible, y sin tener en cuenta las fracciones de mes- entre el número de meses a que dichas bases se refieran, multiplicando este divisor por el coeficiente **1,1666**
2. Excluir siempre de la actualización del IPC, las bases correspondientes a los 24 meses inmediatamente anteriores al mes previo al del hecho causante de la incapacidad

Trabajador-a con 65 años o más en la fecha del hecho causante.

Si se supera esa edad, pero no se reúnen los requisitos de jubilación, para hallar la base reguladora se dividen entre 112, las bases de cotización durante **96 meses** inmediatamente

anteriores al mes previo al del hecho causante.

Trabajadores a tiempo parcial.

La base reguladora de los trabajadores-as a tiempo parcial que accedan a una incapacidad total, derivada de enfermedad común es la misma que la que se calcularía para la jubilación

IMPORTANTE: Si en el período que debe tomarse por el cálculo de la base hay meses durante los cuales no hubiese existido la obligación de cotizar, las primeras 48 mensualidades se integrarán con la base mínima de entre todas las existentes, gracias a la llamada **“integración de lagunas”**. Y el resto de mensualidades, con el 50% de dicha base mínima.

Si la incapacidad deriva de accidente no laboral

Siguiendo con la incapacidad total, si el accidente no ocurrió en el ejercicio de la actividad laboral, el cálculo de la base reguladora se hará del siguiente modo:

1. Dividir entre 28 la suma de las bases de cotización durante un período ininterrumpido de 24 meses.
2. Este período será elegido de los 7 años inmediatamente a la fecha del hecho causante de la pensión.
3. En la fecha del hecho causante, si el trabajador no tiene completado el período de 24 meses ininterrumpidos de cotización, la base reguladora se obtendrá, utilizando la fórmula más beneficiosa, entre las siguientes:
 - Dividir entre 28 la suma de un período ininterrumpido de 24 meses, aunque no se halla cotizado en todos ellos
 - Dividir entre 28 la suma de las bases mínimas de cotización vigentes en los 24 meses anteriores al hecho causante de la incapacidad, tomando estas en la cuantía correspondientes a la jornada laboral.

Incapacidad que proviene de accidente laboral o enfermedad profesional.

La base reguladora tras una contingencia profesional se consigue de dividir entre 12 la suma de estos conceptos:

1. Sueldo y antigüedad diarios en la fecha en la que se produjo el accidente o la baja por enfermedad, multiplicados por 365 días.
2. Las pagas extraordinarias, los beneficios o las participaciones, en su importe total del año anterior a aquel en el que se produjo el hecho causante.
3. El resultado de dividir los pluses, retribuciones complementarias y horas extraordinarias percibidas en el año anterior al accidente, entre número de días efectivamente trabajados en dicho período. Después este resultado hay que multiplicarlo por 273. En el caso de que el número de días efectivos en la actividad de que

se trate sea menor, se debe multiplicar por los días exactos.

Hay tres excepciones:

- a) En un contrato a tiempo parcial o de relevo, el salario diario será el que resulte de dividir entre 7 el salario mensual (o entre 30 el mensual), para cada uno de los períodos.
- b) El con trato fijo discontinuo, el sueldo diario será el de los días naturales de campaña transcurridos hasta la fecha del hecho causante, lo percibido en el mismo período.
- c) Si hay pluriactividad y se ha cotizado en varios regímenes sin causar derecho a pensión en uno de ellos, las bases de cotización acreditadas en ese régimen podrán ser acumuladas a las del que sí cause derecho. Pero exclusivamente para determinar la base reguladora, sin que la suma de las bases pueda exceder del límite máximo de cotización vigente en cada momento.

Cálculo de la base reguladora por incapacidad permanente absoluta.

Por enfermedad común

Trabajadores-as entre 52 y 65 años de edad en la fecha del hecho causante.

1. En primer lugar, dividir entre 112 las bases de cotización durante los 96 meses anteriores al mes previo al del hecho causante de la incapacidad.
2. Tener en cuenta que las bases de los 24 meses anteriores al mes previo del hecho causante se computan en su valor nominal
3. Las 72 bases restantes, deberán ser actualizadas según el IPC correspondiente, hasta el mes inmediato anterior a los 24 meses mencionados anteriormente.
4. Al resultado obtenido, aplicar conforme a la normativa de la jubilación el porcentaje correspondiente en función de los años cotizados. Se considera como cotizados de manera efectiva los años que falten, en la fecha del hecho causante, para cumplir la edad ordinaria de jubilación vigente en cada momento.
5. Después, **“actualizar”** la base a la situación del pensionista, conforme a los años que le queden para cumplir la edad de jubilación ordinaria.
6. El importe tras realizar los cálculos anteriores será la base reguladora de la que partir para obtener la pensión, aplicándole el porcentaje previsto para el grado de incapacidad. En este caso hablamos del 100% de la base reguladora.

1er sindicato
de Andalucía
#PrimerSindicatoDeAndalucia

„Aventurile Dragomirei. Povestiri tradiționale și universale reinterpretate”

După „Caietul Dragomirei” – un material auxiliar alternativ pentru învățarea limbii române, „Aventurile Dragomirei” reprezintă un demers de suflet cu dublă valență: literară și didactică dar și o formă de rezistență și o provocare la asumarea, păstrarea și transmiterea valorilor autentice românești.

Din punct de vedere literar, știm că orice țară din lume își are legende și basmele sale, transmise fie prin viu grai, fie învățate la școală. Multe dintre acestea stau la baza formării umane și culturale a generațiilor viitoare, astfel că rolul și ponderea lor în educația tradițională a fiecărei țări este vital.

Limbajul în care sunt scrise povestirile și basmele din acest proiect reînvie limba română vorbită cu arhaismele și regionalismele sale, putând fi considerată chiar un limbaj alternativ al unei realități care de multe ori mai există doar în imaginar.

Soldățelul și balerina

Câteodată am pune și pașii noștri la pașii timpului, doar-doar ar ajunge întâi bunul și frumosul și tot numa-n răspântii ar sta ce ne chinuie cugetul. Dau ce dau mosorului să-mi amintesc și să vă țin și pe voi din povestit, că de nu, odată vă ia să se îmburice răca pe mine și să nu vă mai trebuiesc!

Vor fi și dintre băieței unii căroro nu le place să muștruluiască trupe și-or sta să nu cumva să pățească ceva mingea dacă nu nădușă tălpile.

Or fi dar cel de vă spun despre el în chipiu ca-n scaldătoare îl vor fi pus că tare își mai dorea niște soldăței de plumb, să fie și el viteaz pe lângă dânșii.

O dată opintit, o dată numărat, trecu anul și cu el mai crescut și copilul și își mai puse iar încrederea în darurile de-i cinsteau și sărbătoarea și buna purtare față de părinți.

Primi o cutie cu soldăței, unul mai spicluit din vopsea și culoare ca altul, drepti de mândri și numai pe potriva jocului.

Doar unuia, asta că erau destui, i se beștelise plumbul și îi rămăsese pasul pus doar pe un picior. Poate o fi gândit copilul la oboseala dusă întregă doar pe jumătate putere, că îl luă de unde se juca cu ceilalți ca să îi dea în pază castelul celorlalte jucării.

Și chiar de cu treabă era statul lui, timp tot îi prisosi să vadă și să iubească: lângă castel, făcută din carton și mătase azurie, nu regină dar balerină, ținea împrejurul cu frumusețea ei o făptură de vis.

Soldățelul știa de-ale armelor și văzând-o, arcuind brațe și izbutind dreaptă numai pe un picior, de unde să știe el că acela-i dans? Se gândi că-s tot una în ce le lipsește și, de unde nu avea un picior, își pierdu și capul! Nimic

nu-i făcea lumea mai pe potrivă decât reușea iubirea.

Într-o zi, că numai ordonați nu-s ștâncii când se joacă, băiețelul îl luă pe soldatul „numa cu unu” și îl puse pe pervaz uitând de el.

N-o fi știut nici vântul că nu se poate legăna peste el cu putere și, din două suflări, îl făcu să cadă în mijlocul străzii. Pierdut de stăpâni nu rămase pentru mult timp că se și găsiră doi năstrușnici să îl călătorească pe o bărcuță de hârtie.

Doar că el soldat era și nu marinar, sfârși în canalul care ducea apa tocmai în marea cea cu pești. Și, unul mai iute de îmbucătură îl și înghiți pe dată, crezând în sorocul hranei ce nu era. Vezi bine, peștele cel cu dumaticatul de plumb nu lăsa apă neumblată și de atâta curaj ajunse în năvod și din năvod mâncare pentru pus pe masa oamenilor.

Din potriveală-n întâmplare, de la piață fu cumpărat chiar de părinții băiețelului de nu se sinchisise să nu își piardă jucăria.

Mare le fu și mirarea și bucuria să găsească în pânțelele peștelui soldățelul. Bine lustruit și scăpat de mirosul de-l ținușe carceră, fu pus iar de pază la castelul balerinei cu giuvaer.

Cum sunt cei de se știu doar la iubire, li se făcu sufletul dintr-o măsură celor doi să se vadă din nou împreună! Doar că negura vine de unde nici nu gândești și nechibzuit și mers viu, mezinul familiei îl aruncă în foc pe soldățelul fratelui său.

Și să nu fie tristețea de una singură, făcu și vântul ce mai greșise o dată, împinse firava dansatoare tot în plinul flăcărilor.

De unde erau doi, rămase doar caldul topit al plumbului și nădejdea iubirii toată, pe deasupra, bijuteria mică a fetei. Arsă balerină, regină, de câte ori îi spunem povestea!

Laura Cătălina Dragomir
Ilustrații: Nona Oprixor
(Deep Dream Generator)

www.dvlogistica.com

643 063 263

COLETE LA DOMICILIU

FĂRĂ TAXE SUPLIMENTARE

SPANIA - ROMÂNIA

ȘI RETUR

SAT

COMUNĂ

ORAȘ

Tel. Spania

(0034) 643 063 263

(0034) 642 882 812

(0034) 642 882 805

infodvlogistica@gmail.com

facebook.com/dvlogistica

www.dvlogistica.com

Tel. România

(004) 0770 691 632

(004) 0778 354 838